

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 516

De diefstal in het Koninklijk Paleis.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE

De diefstal in het Koninklijk Paleis.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De nieuwe politie-agent.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zeude ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Een van de merkwaardigste bruggen van Londen, ja misschien wel van de geheele oude wereld is ongetwijfeld Tower Bridge.

Wanneer groote schepen de Theems op- of afvaren, hetzij om Londen binnen te komen of de wereldstad te verlaten, dan worden de twee beweegbare middengedeelten van de brug omhoog gedraaid. Alsdan is het verkeer voor voetgangers en rijtuigen gestremd.

Daar dit veel oponthoud gaf en het enorme verkeer er door geheel werd ontwricht, hebben de bouwmeesters er toen iets nieuws op verzonnen, dat werkelijk iets unieks kan worden genoemd.

Midden in de rivier namelijk en juist op de hoofden, waar de beweegbare gedeelten van de brug op rusten, zijn twee gothieke torens verzezen, waarin twee krachtige liften werden aangebracht. Hoog boven het water en wel niet minder dan 142 voet werd toen van toren tot toren een voetbrug gebouwd en wanneer de brug nu voor eenigen tijd geopend moet blijven, dan kunnen voetgangers zich met de lift naar

Raffles 516.

boven laten brengen en op een hoogte van 142 voet naar de overzijde wandelen, waar zij zich door de tweede lift weer naar beneden kunnen laten brengen.

Wanneer men op deze hooge voetbrug staat, heeft men een prachtig gezicht over de rivier, benevens op een groot gedeelte van het ontzaggelijk drukke Londen, dat in de nabijheid van deze brug een zeer levendig beeld oplevert.

Ook kan men van af deze hooge voetbrug een prachtig kijkje erlangen op den beroemden Tower van Londen. Wij hadden bijna geschreven, beruchte. Want deze plek heeft in de geschiedenis een treurige vermaardheid gekregen, omdat daar in tijden van onrust vele kundige en goede menschen in de gevangenis hebben gezocht of zelfs den dood hebben gevonden om de eenvoudige reden, dat hun politieke inzichten verschilden met die van personen, die op dat oogenblik de macht in handen hadden.

Thans wordt de Tower door de Engelschen als een soort relikwie vereerd.

Het geheele gebouw, dat reeds in 1078 werd

gebouwd door Willem den Veroveraar is in den loop der tijden veel uitgebreid en bestaat thans uit een kasteelachtig gebouw, dat omringd is door een gekanteelden muur, waarbinnen zich niet minder dan dertien groote of kleine torens bevinden. Later is daaromheen nog een tweede muur aangebracht met drie ronde bastions en zes torens aan den kant van de rivier.

Dikwijls is de Tower de verblijfplaats geweest van koningen en koninginnen, hetzij als residentie of als gevangenis, maar tegenwoordig is alle koninklijke glans van het gebouw verdwenen met uitzondering van één ding.

Dat ééne ding is onder den grond aangebracht en bestaat uit een soort brandkluis met sterke, armdikke muren van pantserstaal, welke aan één zijde afgesloten is met een dikke ruit, waarvoor dikke stalen staven zijn aangebracht.

In het inwendige van die kluis is electrisch licht aangebracht, zoodat menschen, die buiten de stalen staven staan, kunnen zien wat zich in die kluis bevindt.

En wat zich daarin bevindt is wel de moeite waard om te worden bekeken. Het zijn de zoogenaamde kroonjuweelen van Engeland. Daar schittert en flonkert in een betrekkelijk kleine ruimte een schat aan goud, zilver, parelen en edelgesteenten van onnoemlijke waarde. Daar wordt het electrische licht, dat onzichtbaar voor de toeschouwers is geplaatst, in duizenden en duizenden facetten weerspiegeld en weerkaatst, daar worden vonken gespreid uit diamanten, robijnen, saffieren en smaragden.

Alle schatten liggen daar, fraai geordend, op roodfluweelen kussens, die piramide-vormig zijn opgesteld, zoodat alle voorwerpen, die van etiketten en namen zijn voorzien, goed zichtbaar zijn. Bovenaan op den top staat de groote keizerlijke kroon, die voor Koningin Victoria is gemaakt en voor Koning Edward VII is vergroot. Alleen deze kroon bevat niet minder dan 3200 diamanten en parelen. Boven op deze kroon is een Malthezer kruis aangebracht, waaronder zich een der grootste diamanten bevindt van de geheele wereld, een zoogenaamde ster van Afrika en die aan Koning Edward is aangeboden door den Transvaal in het jaar 1908. De diamant, die een langwerpigen vorm heeft, gloeit als een kool vuur en is zóó aangebracht, dat hij los gemaakt kan worden en afzonderlijk gedragen.

Hetzelfde is het geval met een bijna even grooten diamant, die geplaatst is in den scepter, een kunstig bewerkte massief gouden staaf, die bovendien nog tallooze andere edelsteenen bevat.

Gewoonlijk, vooral in het toeristen-seizoen, trekt deze uitstalling van vorstelijke schatten veel bekijks. Bijna dagelijks verdringen zich om deze vitrine tallooze bezoekers, die zich

enkele oogenblikken komen verzadigen aan deze weelde en schittering, die reeds in menig hart de begeerte naar rijkdom en luxe heeft opgewekt.

Op het oogenblik, dat dit verhaal aanvangt was het reizigers-seizoen echter ten einde en reeds vele dagen hadden zich aan den Tower geen nieuwe bezoekers aangemeld, zoodat de „beafeaters“*) de zoogenaamde bewakers van den Tower, voor wie men dezen even zonderlingen als origineelen naam heeft uitgezocht, zich duchtig stonden te vervelen en achter hun witsgehandschoende handen allerhartelijkst stonden te gapen.

Op een zekeren middag echter, toen zich den geheelen dag nog geen bezoeker had aangemeld, kwamen twee heeren aanstappen, die naar hun kleeding te oordeelen tot den gegoeden stand behoorden.

De eene was lang, slank en zwart, de ander middelmatig, iets dikker en blond. Eerstgenoemde had een mager, maar fijn besneden gezicht, waarin een paar fraaie grijze oogen soms met een staalhard glans schitterden. Hij was van middelbaren leeftijd, hetgeen duidelijk te zien was aan het zwarte haar, dat aan de slapen eenigszins begon te grijzen. Om de ooghoeken vertoonden zich reeds tallooze kleine rimpeltjes.

De blonde heer was veel jonger. Zijn haar was krullend, zijn wangen hadden een blozende kleur en in zijn oogen lag een diep blauwe glans zooals men wel bij kinderen waarneemt.

Ofschoon men beiden ontegenzeggelijk knap kon noemen, lag er in hun uiterlijk een groot verschil.

Deze bezoekers waren blijkbaar den geheelen Tower reeds rond geweest en kwamen thans, vóór de plaats te verlaten, nog een blik werpen op de kroonjuweelen, ofschoon zij die blijkbaar niet voor het eerst zagen.

Zij bleven dan ook niet lang kijken. De blonde was evenwel vol aandacht, terwijl de oudste met een niet te miskennen verachting in zijn blik al dat schoons aanstaarde.

— Ga je mee, Charly, zei laatstgenoemde, nadat zij eenige minuten voor de vitrine hadden doorgebracht.

— Ja, Edward, ik ben tot je dienst, zei de aangesprokene, een laatsten blik werpend op het geflonker.

Eensklaps echter scheen de oudste der twee ook wat meer belangstelling te toonen voor hetgeen hij zag, want hij kwam een paar stappen nader en keek aandachtig naar een zeker punt alsof hij iets zocht, dat hij miste.

Deze handelwijze was zóó opvallend, dat het

*) Beafeaters = vleescheters.

zelfs de aandacht trok van den bewaker, die een paar passen dichterbij kwam en beleefd vroeg, of Mylord iets zag waarover hij inlichtingen wenschte.

Nog even keek de vreemdeling naar de schitterende voorwerpen en wendde zich toen tot den bewaker met de woorden:

— Ja vriend, het is mogelijk, dat ge me een paar inlichtingen kunt geven, doch niet over iets dat ik zie, maar over iets dat ik niet zie.

De bewaker antwoordde niet, maar keek den heer, die hem deze woorden had toegevoegd, eenigszins vragend aan. Hij vond hem blijkbaar een weinig excentriek.

— Ik bedoel, ging de heer voort, dat ik in deze vitrine iets mis, wat ik er vroeger wel heb gezien, namelijk de verschillende ridderorden en eeretekenen, die den koning door andere vorsten zijn geschonken en die mijns inziens wel het belangrijkste van de geheel collectie waren,

De bewaker knikte met het hoofd ten teeken, dat hij volkomen begrepen had wat de bezoeker bedoelde en zei:

— Zeer juist, mijnheer, maar ik geloof, dat u de eerste bent, die dat opmerkt, reeds enkele jaren geleden zijn de voorwerpen waarop u doelt, overgebracht naar het koninklijke paleis van St. James in St. James Park, waar zij opgeborgen zijn in een vertrek dat gelegen is vlak onder het vertrek van den minister van Eeredienst, die er nu elk oogenblik de beschikking over heeft en ze den koning kan overhandigen, wanneer deze ze dragen wil.

De bezoeker, die aandachtig had toegeluisterd, bedankte den bewaker voor zijn inlichtingen, gaf den man een blijkbaar royale fooi, want hij boog als een knipmes en verliet daarna vergezeld door zijn makker deze historische plek.

Buiten gekomen, bevonden zij zich in de nabijheid van het Victoria-Embankment, welke kade zij opgingen en waar zij na enkele oogenblikken te hebben gewandeld, een groote automobiel zagen, waarheen zij hunne schreden richtten.

Op de chauffeursplaats zat een geweldig groote man, die in zijn keurige, hoewel eenvoudige livrei een machtigen indruk maakte.

— Naar huis, James, zei de oudste der twee heeren. Zij stapten in en even later stooft de auto geruischloos voort in de richting van Regentstreet, waar de wagen weldra voor een fraai woonhuis stil hield en waar de heeren uitstapten.

Na den chauffeur met een handgebaar te hebben ontslagen, gingen beiden de granieten stoep treden op en verdwenen in het huis.

Dit huis was het eigendom van Lord William

Aberdeen, den bekenden en rijken, doch eenigszins zonderlingen filantroop, die behalve dit huis nog verschillende buitenplaatsen en villa's in de omstreken van Londen, van Wales en Schotland bezat.

De Lord stond algemeen als zeer rijk bekend, ofschoon niemand wist hoe rijk hij eigenlijk wel was en waar hij zijn rijkdommen vandaan had gehaald. Trouwens hij wist het zelf niet precies. Wel kon hij ongeveer nagaan hoe groot zijn deposito's op de verschillende banken waren en kon hij berekenen welke waarde zijn verschillende onroerende goederen hadden, maar het was hem onmogelijk zelfs maar een slag te slaan in de waarde der schatten en rijkdommen, die hij opgestapeld had en op verschillende punten van den aardbodem verborgen.

Lord William Aberdeen besteedde zijn rijkdommen goed. Steeds stond zijn brandkast open voor de noodlijdenden en telkens wanneer een of andere instelling van liefdadigheid zijn hulp inriep, kon men er zeker van zijn, dat men dit niet te vergeefs deed. Reeds tallooze jaren achtereen had hij ontelbare sommen geschonken aan deze inrichtingen en nog steeds hield de stroom van aanvragen niet op.

Het is te begrijpen, dat zelfs de ruimste beurs en het grootste vermogen tegen een dergelijke uitputting niet bestand is. Een kapitaal waar zoo geregeld en zoo veel van wordt genomen, vereischt geregelde aanvulling. En dit geschiedde dan ook.

Hoe dit geschiedde? Ja, dat was het groote geheim van Lord Aberdeen's bestaan, waarvan slechts twee personen, behalve hij zelf afwisten.

Deze twee personen waren in de eerste plaats zijn vriend en secretaris Charles Brand, met wien wij reeds kennis hebben gemaakt als de metgezel van den Lord, toen hij de kroonjuweelen bezichtigde in den Tower van Londen en de tweede was James Henderson, de chauffeur, dien wij aantroffen op de fraaie limousine van Lord Aberdeen, waarmede hij naar huis reed.

Wanneer die twee menschen uit de school hadden willen klappen en het geheim hadden geschonden, dat de Lord hun had medegedeeld, dan zou de wereld verstomd hebben gestaan. Dan zou zij vernomen hebben, dat deze aanzienlijke, schatrijke Lord niemand anders was dan de Gentleman-Dief, niemand anders dan John Raffles ook wel Lord Edward Lister genaamd, die van de politie wegens zijn onvindbaarheid den bijnaam van den Grooten Onbekende had gekregen.

De daden en avonturen van Raffles zijn te algemeen bekend en in te veel boeken beschreven, dan dat wij daaraan behoeven te herinne-

ren. Genoeg zij hier te vermelden, dat er geen plan te onzinnig of te stoutmoedig was voor hem om het niet te ondernemen en dat hij niet opzag tegen welk middel ook om te ontnemen aan hem, die volgens zijn meening te veel had van aardsche goederen, om dat te geven aan hem, die er veel te weinig van had.

Maar noch Charles Brand, noch Henderson, die hem beiden met hart en ziel waren toegedaan, dachten er ook maar in de verste verte aan ooit één woord los te laten over het dubbel leven dat Lord Aberdeen leidde en zij zouden zich liever een hand hebben laten afhakken, de tong uit den mond hebben laten rukken of over gloeiende kolen hebben geloopt, dan dat zij hun vriend hadden verraden.

Toen Lord Aberdeen en zijn secretaris thuis kwamen, was eerstgenoemde in diepe gedachten verzonken.

Brand zag dit en daar hij wist dat zijn vriend bij dergelijke gelegenheden liever niet werd gestoord, zweeg hij.

Dit duurde tot zij aan tafel gingen voor de lunch, die door den trouwen kamerdienaar van den Lord, Gaston, wiens haren reeds wit waren van ouderdom, werd opgediend.

Toen was Lord Aberdeen weer spraakzaam en goedlachs als altijd, zoodat beide vrienden weldra in een levendig gesprek waren gewikkeld.

— Toen je zoo even in gedachten verdiept waart, begon Brand, dacht je naar alle waarschijnlijkheid aan al de schatten, die daar ongebruikt in den Tower opgestapeld liggen en waarmee zoo ontzaggelijk veel goed zou kunnen worden gedaan. Is het niet, Edward?

De aangesprokene glimlachte en knikte met het hoofd.

— Ja, Charly, daar dacht ik zeker aan. Er ligt daar voor een vermogen aan goud, edelgesteente en parelen, maar toch denk ik er niet aan om daar mijn geluk eens te probeeren.

— Ben je bang, dat die dikke pantserplaten, waarin de schatten opgeborgen zijn, te sterk zijn voor je instrumenten? vroeg Brand.

— Dat niet, Charly. Ik heb dergelijke karweitjes, zooals je weet, wel meer opgeknapt. Ook zou ik de bewakers van dat kostbare goedje wel weten te verschalken, maar ik denk er niet aan en wel om verschillende redenen. In de eerste plaats zijn er dingen bij, die onverkoopt zijn. Ga maar eens na. Al die groote diamanten, die een wereldvermaardheid hebben en die we zeker in talloze kleine zouden moeten splitsen om ze te kunnen verhandelen. In de eerste plaats zou hierdoor een aanzienlijk historisch bezit verloren gaan om nog te zwijgen van den grooten achter-

uitgang in waarde. Bovendien, wat je er mee doet, diamanten blijven diamanten en worden nooit brood. Zij hebben een fictieve waarde, daar zij nimmer als ruilmiddel zullen worden aangenomen, zooals dat het geval is met goud en zilver.

Verder vind ik, dat het publiek er in zekere mate recht op heeft, dat die schatten in stand blijven in den vorm, dien ze thans hebben. Het zijn alle stoffen, die door menschenarbeid aan den schoot der aarde zijn ontrukkt en die door hun gouden toover en schittering zelfs den armsten onder de menschenkinderen een zekere mate van verrukking kunnen bijbrengen. In zekeren zin heeft de koning evenveel aan zijn schatten als de armste bedelaar. Beiden mogen er naar kijken, maar aankomen niet.

— Dus je vindt niet, dat dit iets voor je is? Ik meende, dat je met ongewone belangstelling naar iets informeerde en dat...

— Aha, Charly, nu komen we op een ander chapter, riep Raffles uit, terwijl hij zich een kop koffie inschonk. Wat je daar zegt is iets heel anders en het was eigenlijk daàrover, dat ik zooeven in gedachten verdiept was.

— Laat dan eens hooren, Edward, zei Brand, of is het nog een geheim?

— Wel neen, m'n jongen, dat weet je wel, voor jou heb ik geen geheimen. Ik zal je vertellen waarover ik dacht. Ik vroeg aan dien bewaker zooals je hoordet, waar al die ridderorden en eeretekenen gebleven zijn, die er vroeger bij lagen en die op zich zelf al een heel vermogen waard zijn, omdat al die versierselen van zuiver goud en zilver uitgevoerd zijn en met de prachtigste en kostbaarste edelsteenen zijn versierd.

Toen zij bij die andere schatten lagen, vond ik dat heel gewoon en ik zou er dan ook niet verder over hebben gedacht, maar nu ze ze hebben weggenomen om ze op te bergen op een plek, waar niemand ze ziet en waar niemand er wat aan heeft, (want dat de koning ze zou dragen is louter fantasie,) nu dacht ik, dat het misschien wel eens de moeite waard zou zijn om te kijken of al dat moois niet te gelde te maken was. Met de opbrengst zouden we menige instelling van openbare liefdadigheid gelukkig kunnen maken.

Brand dacht even na over hetgeen Raffles had gezegd. Toen schudde hij het hoofd.

— Ik geloof niet, dat je bij een poging om dat te doen, veel succes zoudt hebben, Edward, zei hij eindelijk. Ik voor mij vind den Tower betrekkelijk nog een gemakkelijker operatie-terrein dan het St. James Paleis. In eerstgenoemd gebouw woont niemand. Als de tijd voor bezich-

tiging is afgeloopen, dan worden de deuren gesloten en gaan de bewakers naar huis. Men vertrouwt daar volkomen op de sterkte van de pantserplaten, waarbinnen de schatten zijn opgestapeld, terwijl daarentegen het St. Jamespaleis bewoond is, zoowel bij nacht als bij dag, bovendien zullen er behalve de minister, die daar kantoor houdt, ook nog wel vele bedienden zijn, om te zwijgen van de militaire wacht, die in den vorm van twee schildwachten van de Koninklijke Garde daar elk uur van den dag en den nacht voor de schildwachthuisjes, die voor het gebouw te vinden zijn, de wacht houden. Ik voor mij vind zoo iets vreeselijk gevaarlijk, om niet te zeggen, onmogelijk en als ik je een raad mag geven, zou ik daarvan maar afzien.

— Nu, Charly, zei Raffles lachend, laten we dit onderwerp voorloopig maar rusten. Vooreerst zal er toch wel niet van komen, want we hebben andere dingen aan ons hoofd. Vertel me eens, heb je het personen- en zakenregister al nagezien?

— Je bedoelt in zake het verleden van Sir Arthur Woorman? Ja, dat heb ik. Al het materiaal is onderzocht en verzameld.

— Nu, dan zal je me een groot genoeg doen dat even te ordenen en dan bij me te brengen. Je kunt dan meteen eens even zien hoe de uniform me staat.

Brand keek, op het hooren van die woorden op. Daar hoorde hij dat woord weer, waarover hij de laatste dagen zoo vaak had gedacht en dat telkens onaangename gevoelens bij hem had opgewekt.

— Dus je bent altijd nog van plan je voornemen te volvoeren? vroeg hij met iets als wrevel in zijn stem.

— Wel zeker, Charly, waarom niet. Ik ben zelfs in mijn voornemen nog gesterkt door iets dat ik dezer dagen heb beleefd en dat ik je, als je straks bij me komt met de papperassen, zal vertellen. Tot straks, beste jongen!

Bij deze woorden ging Raffles het vertrek uit, welk voorbeeld even later door Brand werd gevolgd. De eerste begaf zich naar boven naar zijn kleedkamer, terwijl de secretaris zich naar een fraai ingerichte werkkamer begaf, waar twee lessenaars stonden en een groot aantal mappen, alle keurig van letters en nummers voorzien, op planken langs de wanden stonden gerijd.

Charles Brand was geruimen tijd aan zijn lessenaar bezig. Hij had vóór zich een aantal vellen blanco papier, waarop hij allerlei aantekeningen maakte en verschillende uitknipsels opplakte tot het geheel den vorm van een boek had gekregen.

Toen hij daarmee gereed was, sloot hij zijn lessenaar, ging de kamer uit en de breede trap op naar boven.

Een der kamers, die op de gang uitkwamen, trad hij binnen en nu moest hij, om hetgeen hij zag, toch werkelijk even lachen, ofschoon zijn gelaat vlak daarvoor nog heel ernstig had gestaan.

Midden in het vertrek stond een Londensche politie-agent. Op en top een bobby. Dezelfde uniform, dezelfde schoenen, dezelfde houding, ja, hetzelfde stereotype gelaat. Het scheen zelfs alsof Brand een oogenblik in twijfel verkeerde, vooral toen de agent geen woord sprak, maar bij de komst van Brand de hand naar zijn donkerblauwen helm bracht en plechtig salueerde.

Brand bleef den agent eenige oogenblikken aanstaren. Toen brak laatstgenoemde in een schaterlach uit, welke zoo aanstekelijk werkte, dat ook Brand begon te lachen.

Nu twijfelde hij niet meer. Daar voor hem stond Raffles in de donkerblauwe uniform van Londenschen politie-agent. Het was Raffles niet alleen genoeg geweest de kleding van dezen ordebeewaarder aan te trekken, maar hij had zich zoo volkomen in zijn rol ingeleefd, dat niemand, die hem zoo op straat tegenkwam, er ook maar één oogenblik aan zou twijfelen niet met een politie-agent te doen te hebben.

De eenige verandering, die zijn gelaat had ondergaan bestond in een klein zwart kneveltje, dat hij op zijn bovenlip had aangebracht en wel zoo kunstig, dat men bij daglicht als bij het sterkste kunstlicht voor echt zou hebben gehouden.

Toen beide vrienden uitgelachen waren, ging Raffles in een stoel zitten, trok een andere wat dichterbij en wenkte Brand om daar op plaats te nemen. Daarna strekte hij zijn handen uit en nam de papieren, die Brand voor hem had medegebracht, aan.

Onmiddellijk was hij in de lectuur verdiept, terwijl Brand geen oog van hem af kon houden.

Na een kwartier sloeg Raffles de bladen dicht.

— Zoo, zei hij, een geeuw onderdrukkend, ik schei er mee uit. Ik zou er waarachtig slaap van krijgen. De rest geloof ik wel en zal ik later wel eens lezen. Uit hetgeen ik gelezen heb, blijkt me intusschen heel duidelijk, dat dat heerschap een heel zondenregister heeft, dat hij onnoemlijk rijk is en dat het tijd wordt dat ik hem eens tot reden breng. Daarbij komt nog iets. Ik geloof iets heel leelijks op het spoor te zijn, waarmede die sinjeur in nauw verband staat.

— Laat eens hooren, zei Brand, die dadelijk geheel aandacht was.

— Dat zal ik je vertellen, luister. Onlangs, het is ongeveer een paar maanden geleden, was ik met de motorfiets uit geweest. Ik kwam van Wimbledon en wilde naar huis gaan. Voor ik dat deed liet ik even mijn motor stoppen, omdat

ik mijn sigarettenkoker, die leeg was, wilde laten vullen. Ik ging in Churchstreet een sigarenwinkel binnen en liet mijn motor even terzijde van het trottoir staan.

Juist toen ik den winkel uitkwam, hoorde ik in de verte iemand gillen. Zooals je weet ben ik niet voor een klein geruchtje vervaard, maar dat gillen klonk zoo angstaanjagend, zoo rauw, dat ik er koud van werd. Het was reeds donker en een weinig mistig. Daardoor kon men niet ver voor zich uitzien. Ik besloot mijn motor te bestijgen en in de richting te rijden van het gegil, om te zien of ik misschien ook hulp kon verleen; maar wat anders nooit gebeurt, gebeurde nu, ik kon mijn motor niet op gang krijgen, hij weigerde.

Maar ik begreep, dat langer wachten noodlottig zou kunnen worden, liet mijn motor in den steek en snelde, zoo vlug mijn voeten en beenen het toelieten, de straat af. Plotseling zag ik op eenigen afstand voor me twee mensche-lijke figuren. Het eerste was dat van een meisje, dat gillend voortsnelde en vlak daarachter de gestalte van een langen, forschen man. Het scheen me toe, dat de man het meisje achterna zat.

Ik ving het meisje op en het scheelde weinig of ze was in mijn armen in zwijm gevallen. Ik had groote moeite haar op de been te houden. Intusschen had de man gezien, dat er hulp voor het meisje was komen opdagen, maakte rechtsomkeert en snelde als een pijl uit een boog in omgekeerde richting weg.

Zooals je weet bestaat Churchstreet bijna uitsluitend uit particuliere huizen, zoodat er weinig licht in die straat was. Ik kon dan ook niets anders van den kerel onderscheiden dan zijn lichaamsbouw, die lang en fors was.

Toen het meisje zich wat hersteld had, vroeg ik haar wat er gebeurd was en of zij haar achtervolger kon herkennen. Zij kon nog niet spreken van emotie, maar knikte met het hoofd. Ik bracht haar naar mijn motor, dien ik nu weldra kon aanzetten, liet haar plaats nemen op de duozitting en snelde met haar weg in de richting, die ik den man had zien nemen.

De achtervolging was echter te vergeefs, hetgeen ik trouwens ook wel had gedacht. De man was natuurlijk een dwarsstraat ingeslagen en had aldus zijn spoor verduisterd.

Het meisje, een zekere Miss Ellen Crofton, vertelde me, toen ze geheel bedaard was, het volgende. Zij was naar de naaister geweest en ging naar huis, toen zij plotseling van achter werd beet gepakt. Voor zij een kreet kon uiten, was haar een zware hand op den mond gelegd, een doek voor de oogen gebonden en werd zij weggevoerd, zij wist niet waarheen. Nu wilde het toeval, dat, toen men haar een trap op wilde dragen, haar belager of belagers ergens tegen aanliepen en haar moesten loslaten.

Hoewel zij doodelijk verschrikt was, had zij haar tegenwoordigheid van geest niet verloren, rukte onmiddellijk den doek van haar gezicht en rende de straat op. Toen zij zag dat zij achtervolgd werd, begon zij te gillen, waarna zij regelrecht in mijn armen liep. De rest weet je.

— Dus je weet niet wie haar aanrander is geweest? vroeg Brand.

— Neen, antwoordde Raffles, dat weet ik niet en het meisje ook niet, want ofschoon zij hem waarschijnlijk zal herkennen als zij hem ziet, kan zij slechts een vage beschrijving van hem geven. Maar ik ben iets anders te weten gekomen. Na lang zoeken zijn we er in geslaagd het huis te vinden waar men Ellen Crofton heeft willen binnendragen. Zij en ik hebben er dagen lang naar gespeurd en eindelijk zijn we er in geslaagd. Eerst stond het nog niet vast, maar thans weet ik het zeker. In genoemd huis zijn een paar clubs gevestigd. Op elke étage één en het is nu maar de vraag welke clubs het zijn, welke de leden zijn en wat die clubs voor doel hebben om er zoetjesaan achter te komen wat men er mede voor had om dat meisje te ontvoeren.

Ik hoop, dat ik daarin in mijn nieuwe betrekking zal slagen, voegde Raffles er lachend bij.

Brand moest toegeven, dat het plan van zijn vriend werkelijk nog zoo kwaad niet was, al vond hij het toch volstrekt niet aangenaam, dat zijn vriend als een bobby vermomd, op straat allerlei onzinnige vragen zou moeten beantwoorden, zenuwachtige oude dames naar de overzijde van de straat brengen, dronken kerels naar het bureau transporteeren en al dergelijke dingen meer, die nu eenmaal het werk zijn van een pas aangenomen bobby.

Raffles scheen het echter niet erg te vinden en lachte zijn vriend vroolijk toe.

Hoofdstuk II.

Een nachtelijk avontuur.

De nieuwe politie-agent White, die een paar dagen geleden door inspecteur Baxter was aangenomen, stond voor de deur van Scotland Yard op post, toen er een brief gebracht werd, welke met een groot lak gesloten was, waarop een adellijk wapen was afgedrukt.

White nam den brief aan, beloofde hem onmiddellijk af te zullen geven en keek, toen de boodschapper vertrokken was, even naar het lak. Toen glimlachte hij, maar zóó dat niemand het kon merken.

Er was trouwens niemand in de nabijheid, die het zien kon.

Hij liep even de wachtkamer binnen om te vragen of een der andere wachtgebende manschappen even zijn post zou willen waarnemen en ging naar boven naar de kamer van inspecteur Baxter, wien hij den brief overhandigde.

Deze scheurde de enveloppe open, las de weinige regels, welke de brief bevatte en keek naar White op.

— Sir Arthur Woorman vraagt hedennacht om politie-assistentie. Hij heeft een dreigbrief van John Raffles ontvangen, die hem heeft aangezegd, dat hij van plan is zijn brandkast wat lichter te maken.

White keek verbaasd op, toen hij dat hoorde.

— John Raffles!? riep hij met ontzag uit. Is dat niet de zoogenaamde Gentleman-Inbreker, die al zooveel diefstallen op zijn geweten heeft?

— Ja, dat zal wel, maar of hij een gentleman is, weet ik niet, zei Baxter, die bij het hooren van den naam Raffles altijd uit zijn humeur raakte.

White wist dat echter niet en waagde het nog een vraag te stellen.

— Dat zal vannacht dus wel een gevaarlijk werkje worden? zei hij.

— Wel wat bliksem, wil je wel eens maken, dat je weg en op je post komt. Of denk je dat ik nog langer lust en tijd heb om naar je kletspraatjes te luisteren. Vooruit, naar beneden.

White schrok toen de inspecteur zoo tegen hem uitviel en haastte zich naar beneden. Hij was van plan geweest aan den inspecteur te vragen of hij van nacht van de partij mocht zijn, maar begreep onmiddellijk, dat hij, nu Baxter zoo kregelig was, daarmee niet behoefde aan te komen. En toch was er hem veel aan gelegen dien nacht met de patrouille mee te gaan.

Hij besloot daarom een anderen weg te volgen.

Voor hij weer zijn post betrok, ging hij nog even het wachtlokaal binnen en keek op den dienststrooster wie van de agenten er dien nacht dienst moest doen. Hij las verschillende namen van agenten, die hij nog niet kende, maar ook een, van een man, met wien hij reeds kennis had gemaakt en die er hem niet al te snugger en dapper uitzag.

Hij zocht in het dienstboekje diens adres op en nam zich voor, dien middag, als hij afgelost was, even bij dien man aan te loopen.

Om drie uur 's middags was zijn dienst afgelopen en hij haastte zich naar de bewuste woning. Hij trof den politie-agent, die Black heette, thuis en nu volgde het volgende gesprek.

Black: Wat is er van je dienst, White?

White: Dat zal ik je zeggen, Black. Ik heb morgenmiddag dienst van drie uur tot 's avonds elf uur. Kan jij dien dienst ook voor me waarnemen? Ik moet morgen een tante van den trein halen en daar die een aardig sommetje zal nalaten als ze doodgaat, is er mij veel aan haar vriendschap gelegen. Zou je dat voor me willen doen, dan zal ik van nacht jouw dienst waarnemen.

Black: Ik heb er niet veel zin in, White. Je weet, dat Baxter vannacht dienst heeft en hij houdt er niet van dat er beurten om worden gewisseld. Neen, laten we het maar liever niet doen.

White: Dat spijt me, Black. Ik dacht, dat je

het graag zoudt doen, want een nachtdienst is toch nooit zoo gezellig.

Black: Dat is zoo, maar heel veel geef ik er niet om, want onze wijk ligt in het Westend en daar in die deftige buurt gebeurt nooit wat.

White: Dat zal wel, maar ik geloof, dat er van nacht toch wel wat zal gebeuren.

Black: Hoe zoo?

White: Wel, zoeven heeft inspecteur Baxter een brief gekregen van Sir Arthur Woorman, die in Westend street woont, waarin hij om politiebescherming vraagt, daar hij een dreigbrief heeft ontvangen.

Black: Zoo? Nu dat zal wel niet veel beteekenen. Dreigbrieffschrijvers houden nooit woord.

White: Dat heb ik ook wel eens gehoord, maar ik dacht dat Raffles....

Black: Wat zeg je daar? Wie spreekt daar van Raffles?

White: Ik; die brief was van Raffles en hij....

Black: Zeg White, we moesten toch maar van dienst verruilen. Ik bedenk me daar, dat mijn vrouw niet erg goed is en wel graag zal hebben, dat ik vannacht thuis blijf.

White: Goed, dat blijft dus afgesproken. Geef me maar even een briefje mee, dat je vrouw ziek is, dan heb ik heelemaal geen last met Baxter.

Black voldeed aan het verzoek van White en deze vertrok, terwijl hij in zijn vuistje lachte, want hij moest, wat het ook mocht kosten, dien nacht tegenwoordig zijn bij het politie-bezoek aan het huis van Sir Arthur Woorman.

Des avonds om tien uur brak de dienst van Black aan en White begaf zich naar de Yard. Inspecteur Baxter keek vreemd op, toen hij in plaats van Black den nieuweling White zag verschijnen.

— Wat kom jij hier doen? beet hij hem toe. Black heeft dienst. Denk je soms dat ik geen wit van zwart kan onderscheiden?

(Baxter doelde hiermede op de namen van de beide agenten, die vertaald luiden: white = wit en black = zwart.)

White tikte beleefd aan zijn helm en toonde Baxter het briefje van zijn collega.

— Ik dacht, dat ik dan maar moest komen om den dienst van Black over te nemen. Hij heeft mij beloofd dan mijn middagdienst te zullen waarnemen.

Baxter stond op het punt uit te varen en te zeggen, dat hij met die regeling volstrekt geen genoegen kon nemen, toen hij zich bedacht, dat die Black toch eigenlijk wel een groot uilskuiken was en dat die White, al was hij dan ook nog pas een nieuweling er toch heel pienter uitzag.

— Nou, vooruit dan maar, zei hij ten slotte met een brommende stem. Maar laat dat niet

meer voorkomen. Laat de vrouw van Black voortaan ziek worden in haar eigen tijd.

White, die inzag dat hij Baxter in het gevele moest komen, lachte om deze zoutelooze aardigheid van zijn chef en ging naar zijn post. Daar wachtte hij geduldig tot inspecteur Baxter hem zou roepen, hetgeen dan ook werkelijk tegen half twaalf gebeurde.

De polite-auto stond voor en inspecteur Baxter stapte met vier politië-agenten, onder wie White, in en liet zich naar het huis van Sir Arthur Woorman rijden.

Toen zij daar aankwamen, stond Sir Arthur reeds op hen te wachten.

Hij was een lange, forsche man met een breed gezicht en sterke kaken en White maakte bij zich zelf de opmerking, dat die edelman toch volstrekt geen adelbrief op zijn gezicht had en dat hij, wanneer hij hem in een achterbuurt zou tegenkomen in een schamel jasje in plaats van het fraai gesneden sportpak, dat hij nu aan had, hem ongetwijfeld voor een of ander ongunstig type zou houden.

Inspecteur Baxter was echter buitengewoon beleefd, boog als een knipmes en toonde zich zeer geveleid toe Sir Arthur het woord tot hem richtte.

Terwijl de twee mannen met elkaar stonden te praten, keek White eens goed om zich heen en scheen eenige berekeningen te maken, want met zijn oogen mat hij de hoogte der deuren en vensters, terwijl zijn lippen zachtjes bewogen. Hij zorgde er echter voor, dat niemand dit zag.

Juist was hij met dat werk klaar, toen de inspecteur zijn mannetjes wenkte om binnen te komen. Zij werden in een fraai gemeubeld zijvertrek gelaten.

— Vooruit jongens, we gaan aan den slag, zei deze, blijkbaar in een uitstekend humeur, als ik me niet vergis, dan zullen we dien gladden vogel van een Raffles vannacht toch eens te slim af zijn en eens bij zijn jasje pakken.

We zullen nu de rollen verdeelen.

Op de eerste verdieping staat de brandkast, waar hij het natuurlijk op heeft voorzien. Ik had gedacht, dat Sir Arthur die kamer zelf zou willen bewaken, maar hij moet tot zijn spijt uit en komt pas morgenochtend terug.

— Dus zal ik in die kamer gaan. Om niet alleen te zijn zal ik White bij mij nemen en de anderen moeten zich over de andere verdiepingen verdeelen. Ik raad jullie aan goed ooren en oogen open te zetten, want Raffles is een handig heerschap en is voor geen klein geruchtje verwaard. Opgelet dus.

De mannen gingen uiteen en betrokken elk den hun aangewezen post.

Inspecteur Baxter bleef met White achter in

een fraai gemeubeld vertrek, dat als een soort kantoor was ingericht en waar een kleine brandkast stond.

Het duurde niet lang of inspecteur Baxter begon te geeuwen. Hij was niet gewoon aan dergelijk nachtwaken, daar hij meestal nachtdienst had op het bureau en dan ongezien gemakkelijk een uiltje kon knappen.

White zag dat geeuwen en moest zich om-draaien om een ondeugend lachje te verbergen. Hij had hoegenaamd geen medelijden met zijn chef.

Baxter, die al eenige malen de kamer had rondgewandeld, zette zich eindelijk in een diepen leunstoel en telkens zag White met het noodige leedvermaak hoe de inspecteur knikkebolde. Telkens als zijn hoofd met een schok op zijn borst viel, ontwaakte hij even, keek met een boozen blik om zich heen, maar als hij dan merkte dat alles nog als van ouds was, dan vielen zijn oogen weer dicht.

White lette goed op dit alles en deed volstrekt geen moeite zijn chef uit den slaap te houden, maar bleef geduldig wachten. Eindelijk merkte hij, dat Baxter rustig sliep. Hij had een gemakkelijker houding aangenomen, zijn hoofd viel nu niet meer telkens met een schok op zijn borst, maar lag rustig tegen de rugleuning van den stoel en werkelijk, het duurde niet lang of Baxter snurkte als een os.

Nu kwam er leven in White. Hij glimlachte en bleef Baxter even aankijken. Toen haalde hij een witten doek uit zijn zak, liet daarop eenige druppels vallen uit een fleschje, dat hij in een binnenzak had en hield den doek zijn chef onder den neus.

— Zie zoo, fluisterde hij lachend, die wordt de eerste uren niet wakker en nu zullen we eens even naar boven gaan om te kijken of de anderen ook zooveel plichtsbetrachting hebben als onze geachte chef.

White ging de kamer uit en de trappen op naar boven. Daar vond hij in de kleedkamer een collega; in de slaapkamer nog een en toen nog hooger in de keuken en de logeerkamer ook elk een. De mannen waren volkomen wakker en dachten er blijkbaar niet aan ook maar één oogeblik minder oplettend te zijn.

White bleef een praatje met hen maken, gaf hun te verstaan, dat hij door Baxter was gestuurd om eens de ronde te doen en eindigde met elk hunner een sigaret te presenteeren. Hij zelf nam er ook een en zoo bleef hij een paar minuten bij de mannen staan. Daarna ging hij weer naar beneden en liep de kamer eenige malen op en neer. Nu en dan wierp hij een blik op zijn horloge en toen hij zag, dat het ongeveer een half uur geleden was, dat hij naar boven was geweest, ging hij wederom de kamer uit en liep

op zijn teenen nogmaals de trappen op.

Hij opende voorzichtig de deur van de kleedkamer.

Ja, Smith was in slaap. Hij was in een stoel gezonken en White zorgde er voor, dat hij er niet uit kon tuimelen. In de slaapkamer lag Green. Die lag dwars over het bed, blijkbaar plotseling overvallen door een hevigen slaap.

White nam zijn beenen op en legde die ook op het bed.

— Zie zoo, mompelde hij, die kan nu ten minste er ook niet afduikelen.

In de keuken lag Duncker en in de logeerkamer lag Bell onder het bed. Hij was daar waarschijnlijk onder gerold, door slaap overmand.

Even bleef White staan. Hij lachte.

— Een weinig morphine in een sigaret doet toch maar wonderen, mompelde hij voor zich heen, wierp nog een blik op elk der slapende politie-mannen, overtuigde zich, dat Baxter ook nog in diepen slaap lag en begaf zich toen naar een klein kamertje aan de straat, dat blijkbaar als linnenkamer werd gebruikt, daar hier een ouderwetsche mangel benevens een oude houten linnenkast stonden.

White wist echter beter. Hij had zijn informaties goed genomen en wist precies waar de rijke Sir Arthur Woorman zijn geld bewaarde.

Hij opende de deuren van de linnenkast en nu kwamen er een paar ijzeren deuren voor den dag. White scheen dit niets vreemds te vinden, ten minste hij haalde een klein instrument uit zijn zak, waarin hij iets stak dat hij uit zijn daspeld losmaakte, vervolgens kwam er uit den achterzak van zijn uniform een voorwerp te voorschijn, dat veel weg had van een droge batterij maar van grooter formaat.

Deze voorwerpen werden door middel van een geïsoleerde draad aan elkaar bevestigd, waarna hij zich naar de ijzeren deuren wendde.

Een kort droog geknap en getik volgde en binnen enkele minuten kwam er op de eene deur een roode vlek te voorschijn. Het rood van die vlek nam in kracht toe, werd vervolgens oranje, daarna geel en tenslotte wit.

Op zijn dooie gemak smolt White het slot uit de deur.

Weldra kwam er een onderdrukte kreet van zegepraal uit zijn mond. Het slot was uit de deur gevallen. Door middel van een klein spuitje, dat ook uit de onpeilbare diepte van zijn zak te voorschijn kwam, koelde hij de gloeiende deur af, waarna hij zijn hand, met een tangetje gewapend, door het gat stak en de schoten van het slot liet terugspringen. De deur ging nu vanzelf open.

White inspecteerde den inhoud, vond behalve het noodige geld aan banknoten nog wat siera-

den, die hij echter liet liggen, maar stuitte, juist toen hij de deur weer wilde sluiten, op een eigenaardig voorwerp, dat hij even bekeek en vervolgens in zijn zak stak.

Nadat hij de deuren van de kast gesloten had, was er aan het uiterlijk van dit meubel volstrekt niet te zien, dat het geforceerd was. Toen begaf hij zich naar een hoek van het vertrek, waar een sleutel in het behang er op duidde, dat hier nog een muurkast was aangebracht.

Hij opende de deur en zag dat deze kast werkelijk dienst deed voor het doel waarvoor zij gemaakt was. In de kast hingen allerlei kleeren. Terwijl White een en ander nakeek, zag hij een zonderlinge jas hangen, die van een roode stof gemaakt was. Het leek hem bij den eersten oogopslag een maskerade-pak te zijn, een soort domino, van roode zijde vervaardigd, maar toen hij goed toekeek, zag hij dat bij den mantel een puntige kap behoorde, die twee gaten had voor de oogen.

Het was precies een costuum, zooals door de veemrechters tijdens de beruchte veemrechtspraken werden gedragen en waarbij de zoogenaamde schuldigen werden veroordeeld door mannen, wier namen zelfs niet aan elkaar bekend waren en van welker gezichten men nimmer meer te zien kreeg dan de oogen, welke onheilspellend achter de gaten in de kap gloeiden en schitterden.

White bekeek dat costuum van onder tot boven, waarbij het scheen alsof zijn aandacht in het bijzonder werd getroffen door een plek op een der mouwen ter hoogte van den elleboog, welke plek hij aan een nauwkeurige inspectie onderwierp.

Aanvankelijk scheen het alsof hij ook den mantel wilde medenemen, maar na zich even te hebben bedacht, hing hij het zonderlinge kledingstuk weer aan den haak, deed de deur dicht en ging heen.

Terwijl hij de gang doorliep, zag hij een raampje. Hij opende het, keek naar buiten en knikte tevreden met het hoofd. Zijn aftocht was gedeekt, indien het op vluchten aan mocht komen.

White keek op zijn horloge en zag, dat het niet lang meer zou duren of Baxter, benevens de andere politiemannen, zouden uit hun slaap ontwaken en daar moest hij bij zijn.

Het eerst ging hij de vertrekken binnen, waar zijn collega's sliepen. Hij schudde ze zachtjes heen en weer, terwijl hij hen bij den naam riep. Aanvankelijk gaven zij slechts onverstaanbare antwoorden, maar weldra keerde het bewustzijn helderder terug. White maakte daarbij eenige toespelingen op het verwaarloozen van hun plicht en op rapport maken, waarbij zij ineens klaar wakker werden.

Allen, zonder onderscheid, smeekten hem er niet met inspecteur Baxter over te spreken, dat hij hen slapende had aangetroffen, hetgeen hij hun beloofde waarna hij de trappen afgang, naar beneden.

Het was nog pikdonker, want de klok had pas drie uur geslagen. White was in een uitstekend humeur en neuriede een deuntje. Maar toen hij de kamerdeur, waar Baxter lag, opende zweeg hij plotseling stil.

Het schouwspel, dat hij daar zag, was ook wel in staat om hem te doen verstommen.

Baxter lag nog altijd in zijn stoel, ofschoon het te zien was, dat zijn ontwaking nabij was. Maar vóór hem stond met over elkaar geslagen armen en met een somberen blik Sir Arthur Woorman, die onverwachts was thuis gekomen.

White had daar niet op gerekend en stond een oogenblik perplex.

Maar weldra had hij zich weer hersteld. Hij maakte een kleine buiging voor den eigenaar van het huis en zei:

— Als ik mij niet vergis, zijt gij Sir Arthur Woorman?

— Ja, die ben ik, zei deze, en wie zijt gij?

— Mijn naam is White; ik heb met inspecteur Baxter heden nacht uw huis tegen mogelijke inbrekers bewaakt.

— Zoo! En hoe komt het dan, dat gij alleen in het huis rondwandelt en dat de inspecteur in slaap is gevallen? Waar zijn de andere agenten?

— De andere agenten bevinden zich boven in de hun aangewezen vertrekken, zei White, zonder in het minst zijn bedaardheid te verliezen.

Sir Arthur Woorman trad naar de deur, klapte in zijn handen en riep naar boven:

— Hallo, mannen, jullie daar boven, kom eens gauw naar beneden.

Weldra dreunden de trappen van het huis onder de zware laarzen der politiemannen.

Zij keken een weinig beduusd, want zij vreesden dat White hen toch verraden had en dat zij zouden worden ontslagen.

De mannen kwamen binnen en zagen nog juist, dat ook inspecteur Baxter zijn oogen uitwreef en aanstalten maakte om uit zijn luien stoel op te staan.

White wierp een snellen blik om zich heen, alsof hij even de situatie verkende en ging een stap naar de deur.

Nu wendde Sir Arthur Woorman zich tot White en vroeg:

— Vertel me nu eens waarde agent, hoe het komt, dat iedereen, die hier in huis de wacht moet houden, niet op zijn post is en dat gij op uw eentje in de kamers boven in het huis rondsnuffelt.

— Wel, Sir, zei White, ik kan het toch niet helpen, als de inspecteur in slaap is gevallen en....

— Zoo? Is de inspecteur in slaap gevallen en vertel me dan eens hoe het komt, dat de man zoo naar chloroform riekt.

Baxter, die deze woorden hoorde, werd nu klaar wakker en trachtte op te staan.

White keek zijn ondervrager vast in het gelaat, zag dat de man woedend was en plan had hem te lijf te gaan. Maar hij was hem voor.

Zonder dat iemand er op verdacht was, gaf hij Sir Arthur een stomp tegen de borst, zoodat deze over den grond rolde. Toen sprong hij naar de deur, opende deze en stond reeds op de gang, voor de anderen goed wisten wat er eigenlijk gebeurde. Door de morphine waren zij nog een weinig verdoofd, terwijl inspecteur Baxter nog op zijn beenen stond te trillen van de werking der chloroform.

White zag dit alles en een haast onmerkbaar glimlachje deed zijn lippen krullen.

Hij bleef staan en keek naar den op den grond liggenden Sir Arthur. Toen nam hij langzaam zijn helm af, rukte met de andere hand even aan zijn bovenlip en aan zijn hoofd en slingerde toen met kracht den helm in het gelaat van Baxter en het valsche kneveltje benevens de pruik in het gelaat van Sir Arthur.

— Asjeblijft, heeren, riep hij uit, terwijl hij een luiden lach liet weerklinken, asjeblijft, jullie vragen me hoe dat alles komt. Daar zal ik maar niet op antwoorden, maar jullie alleen vertellen, dat ik niet de politie-agent White ben, maar de Gentleman-Inbreker John Raffles, alias Lord Lister en dat ik de eer heb jullie te groeten.

Hij smeed de deur voor hunne neuzen dicht en snelde de trap bij drie treden tegelijk op.

Maar weldra begon de achtervolging. De politiemannen benevens Sir Arthur waren het eerst van hun verbazing bekomen en holden Raffles na, terwijl vlak achter hen inspecteur Baxter, die nog niet geheel normaal was, kwam aansukkelde.

— Naar boven, riep Sir Arthur, de kerel is naar boven gevluht, vooruit! tien pond voor dengene die hem pakt. Hij kan onmogelijk weg, boven is geen uitgang!

Maar Sir Arthur kende zijn eigen huis niet zoo goed als Raffles het kende, want toen zij

boven op de gang kwamen, voelden zij een kouden luchtstroom langs hun verhitte gezichten strijken en zagen zij, dat het kleine raampje rechts open stond.

Zij keken naar buiten en nu konden zij nog juist waarnemen, hoe Raffles met onnavolgbare behendigheid en vlugheid de brandladder, die vlak langs het venster liep, was opgesprongen. Hij was reeds op het platte dak aangekomen, vóór een hunner zich aan de onderste sport had kunnen vastklemmen en toen zij eindelijk, na veel moeite, op het platte dak stonden was Raffles al lang verdwenen.

Op het platte dak, dat over het geheele blok der huizen van Westendstreet liep, kwamen een aantal luiken uit, waarvan er verschillende open stonden.

Raffles was natuurlijk langs een dezer luiken naar beneden gegaan, de trappen afgedaald en zoo op straat gekomen. Een achtervolging zou dus niets baten. Dat zagen allen in en zij gingen dan ook met de woede in hun hart naar beneden, waar Sir Arthur nog een hartig woordje sprak met de manschappen, die op zulk een onbenullige wijze zijn eigendom hadden verdedigd.

Door een bang voorgevoel gedreven ging de edelman nog even naar boven om een kijkje te nemen in de linnenkamer en men kan zich zijn verbazing, woede en teleurstelling begrijpen, toen hij zag dat de brandkast, waar hij al zijn kostbaarheden en contanten in bewaarde en die hij zoo goed weggestopt dacht, volgens de regelen der kunst was opengebroken.

Hij had wel kunnen huilen van woede en spijt en dreigde Baxter met de duurste eeden, dat hij er voor had te zorgen, dat hij zijn eigendommen terug kreeg en dat Raffles gevangen zou worden, daar het er anders kwaad voor hem zou uitzien.

De inspecteur, die inzag, dat hij hiertegen niet veel kon inbrengen, zweeg en ging met zijn mannen heen, maar in stilte zwoer hij een duren eed, dat zijn leven voortaan gewijd zou zijn aan de vervolging van den koning aller inbrekers, aan de arrestatie, ja zoo noodig de vernietiging van dien Grooten Onbekende, die nu wederom op zulk een origineele wijze heel Scotland Yard bij den neus had gehad.

Hoofdstuk III.

Een geheim genootschap.

Charly Brand was opgestaan met een zwaar gevoel in zijn hoofd. Hij had niet goed geslapen en hoopte dat de buitenlucht hem wat zou opfrissen.

De waarheid was, dat hij zich een weinig ongerust maakte over zijn vriend en meester, die nu reeds eenige dagen dienst deed als gewoon politie-agent, terwijl hij al dien tijd nog niets van hem had vernomen.

Hij doopte den scheerkwast in het warme water en begon zich in te zeepen. Hij was zoo wat halverwege zijn gelaat en in deze belangrijke bezigheid geheel verdiept, toen plotseling de deur werd open gedaan en Raffles, aan wien hij op dat oogenblik juist niet dacht, in de deur-opening stond.

Raffles was geheel buiten adem, had geen jas aan het lijf en geen hoed op het hoofd. Charles Brand schrok er van, maar hij was spoedig gerustgesteld, daar hij zag dat zijn vriend vroolijk lachte en hem in het spiegelglas toewuifde.

Brand keerde zich om, teneinde hem te vragen wat er gebeurd was, maar Raffles hield hem met een gebaar tegen.

— Neen, beste jongen, zeide hij, scheer jij je nu eerst af, dan ga ik even naar mijn kamer om hetzelfde te doen. Ik heb van nacht niet geslapen, want ik heb dienst gehad, maar ik ben absoluut niet moe en verlang er naar om me eerst eens lekker te scheren.

— Heb je van nacht dienst gedaan? vroeg Brand, terwijl hij naar de hemdsmouwen en het bloote hoofd van zijn vriend keek. Ik dacht, dat dienstdoende politie-agenten altijd hun jas aan hadden en hun helm op.

Raffles begon te lachen en zei:

— Daar is geen speld tusschen te krijgen, Charly, maar dat is een heele geschiedenis en duurt veel te lang om daarmee direct van wal te steken. Laten we nu eerst ons toilet voltooien, dan zal ik je bij het ontbijt mijn wedervaren vertellen.

Brand kon hiertegen niets inbrengen en na een half uurtje zaten beide vrienden in de mooie, zonnige voorkamer van het huis aan het ontbijt in een druk gesprek gewikkeld.

— Maar Edward, zei Brand, na een verwonderden blik te hebben geworpen op de keurige kleding van zijn vriend, je hebt je daar weer in gewoon burger gestoken, ik dacht dat je politie-agent waart bij Scotland Yard en dat je straks weer naar je post moest.

— Neen, Charly, beste jongen, zei Raffles lachend, terwijl hij een eitje onthoofde, ik hoef straks niet op post, nu niet en nooit meer. Ik heb mij als politieman White aan Scotland verhuurd, maar van nacht is White verdwenen om nooit meer terug te keeren. Hij is nu weer Raffles geworden, want hij weet wat hij weten wilde en nog veel dingen meer.

— Wat is er dan van nacht allemaal gebeurd, vroeg Brand, die hevig geïnteresseerd was.

— Dat zal ik je vertellen, Charly, antwoordde Raffles en nu vertelde hij aan den aandachtig luisterenden Brand zijn wedervaren van dien nacht.

— Dat is een prachtig avontuur geweest, zei Brand, nu ik het zoo hoor, moet ik zeggen, dat het me spijt, dat ik er niet bij tegenwoordig ben geweest.

— Dat kon nu eenmaal niet, zei Raffles.

— Neen, dat zie ik ook in, hernam zijn vriend, maar de hoofdzaak is, dat je geslaagd bent en dat je met een gespekten zak bent teruggekomen.

— Ja en wat meer is, ik heb nog wat anders ook gevangen dan geld alleen.

— Wat dan? vroeg Brand.

Raffles tastte in zijn binnenzak en haalde daaruit een blauw lint te voorschijn. Het was van lichtblauwe zijde en er waren letters op geborduurd met gouddraad. Raffles hield het hem voor en Brand las:

HONI SOIT QUI MAL Y PENSE.

— Dat is het devies van de Engelsche orde van den Kousenband, zei Brand, maar het eere-teeken van die orde is geheel anders, ik begrijp er niets van.

— Ik aanvankelijk ook niet, maar door eens rustig over een en ander na te denken, geloof ik, dat ik er nu achter ben. Luister:

Zooals ik je onlangs heb verteld, moet er in Churchstreet een geheim genootschap zijn. Ik weet waar het huis is, waar men bij elkaar komt, maar omdat op de verschillende verdiepingen een paar andere clubs zijn gevestigd, wist ik niet welke het was, die ik zocht. Ik denk nu, dat het een geheim genootschap is, dat de zinspreuk, welke op den blauwen band staat, tot devies heeft gekozen en in het gebouw van Churchstreet vergadert.

— Hoe ben je op die gedachte gekomen? vroeg Brand.

— Dat zal ik je zeggen. Als politie-agent heb ik een paar dagen en avonden dienst gehad in genoemde straat. Ik heb toen mijn oogen goed den kost gegeven en gezien, dat er laat in den avond verschillende heeren, die zooveel mogelijk moeite deden om hun gelaat in de schaduw te houden, dat gebouw binnen gingen, van al die heeren heb ik er één herkend en die eene is Sir Arthur Woorman, waar ik van nacht bij aan huis ben geweest.

Ik vermoedde dit al eenigen tijd, maar van nacht heb ik zekerheid gekregen, daar ik op een zijner kamers een costuum heb gevonden, dat de heeren bij een dergelijke bijeenkomst waarschijnlijk dragen en dat het beste te beschrijven is als een roode domino met een puntige kap, waarin twee gaten voor de oogen zijn aangebracht. Nu heb ik heel duidelijk gezien, dat op de linkermouw een plek was, waarop men kon zien, dat daar vroeger een band had gezeten. Het goed was op die plek een we nig donkerder van kleur, terwijl de stikgaatjes ook nog duidelijk te zien waren.

Waarom die band verwijderd was kan ik niet met zekerheid zeggen, maar ik veronderstel, dat Sir Arthur Woorman de domino heeft laten wasschen of stoomen en den band er daarom zoolang heeft afgetornd. Als er een bijeenkomst was, zou hij dien band er natuurlijk weer op gezet hebben. Dat kan hij nu niet meer, want dien band heb ik.

Oorspronkelijk had ik het geheele costuum mede willen nemen, maar bij nader inzien vond ik het beter het hem te laten houden. Zoo'n rood pakje kan ik gemakkelijk laten namaken en hij krijgt niet zoo gauw argwaan. Want het is best mogelijk, dat hij niet eens merkt, dat ik dien band heb.

— En wat ben je nu van plan te doen? vroeg Brand die zeer geïnteresseerd was.

— Dat zal ik je zeggen. Zooals ik zei, laat ik zoo'n roode domino maken en maak daar dezen band op vast. Dan heb ik mezelf ook tot lid van dat geheime genootschap gepromoveerd. Ik ga dan op een avond als er bijeenkomst is ook naar boven, want ik wil wel eens zien, wat die fijne heeren daar uitspoken. Het zal wel niet veel bizonders zijn.

— Kan ik niet meegaan? vroeg Brand, wien zoo'n avontuurtje wel toelachte.

— Het spijt me wel, dat ik neen moet zeggen, antwoordde Raffles, maar je ziet wel, dat dat onmogelijk is. Aan zoo'n roode domino is wel aankomen aan, maar die blauwe band maakt de zaak onmogelijk. Zooals je ziet is het borduursel van een eigenaardig maaksel, wat niet gemakkelijk of liever onmogelijk te imiteeren is. Maar al kan je niet met me meegaan er is toch wel een middel om me van dienst te zijn.

— Hoe dan? vroeg Brand.

Raffles boog zich voorover en fluisterde geruimen tijd met Brand.

— Dat is dus afgesproken? vroeg Raffles ten slotte.

— Afgesproken! riep Brand uit, terwijl hij zijn hand uitstak, die Raffles hartelijk drukte.

— Ik vind het heerlijk die heeren eens na te gaan, want zooals ik je al gezegd heb, geloof ik niet, dat het veel goeds is wat zij uitspoken.

In vroeger jaren bestonden er een menigte van die geheime genootschappen, die opgericht werden in navolging van andere illustere vereenigingen, die werkelijk veel goed deden. De imitatie-vereenigingen, zooals ik ze maar noemen zal, deden integendeel veel kwaad en staken den draak met alles wat goed en edel was. Doorgaans deden zij het tegenovergestelde van de vereeniging, waarnaar zij zich genoemd hadden. Als dat hier ook het geval is, nu, dan zal het wat fraais zijn.

Zooals je natuurlijk weet, is de oorspronkelijke orde van den kousenband opgericht naar aanleiding van een incident aan het hof. Een der hofdames verloor haar kousenband, doch de koning raapte den band op en bevestigde het voorwerp weer op de plek, waar hij hoorde. Verschillende edellieden en hovelingen, die daarbij tegenwoordig waren, lachten meesmuilend, hetgeen de koning zag en waarover hij kwaad werd. Hij riep toen uit: *Honi soit qui mal y pense*, hetgeen zooals je natuurlijk weet, beteekent: *Gevloekt zij hij, die daar slecht over denkt en waarmede de koning te kennen wilde geven, dat men in dit onbeteekenende feit vol-*

strekt niets slechts behoefde te zien en dat alleen lage zielen achter een dergelijk onbeteekenend voorval iets kwaads zochten.

De woorden van den koning maakten indruk en zijn ten slotte oorzaak geweest, dat er een koninklijke orde werd opgericht waarvan alleen edellieden met een onbesproken gedrag lid kunnen worden. Het ordeteeken bestaat uit een vergulden kousenband, die onder de linker knie wordt gedragen en waarop de genoemde spreuk is geborduurd.

Wanneer nu dit geheime genootschap juist het tegenovergestelde is van de koninklijke orde, dan is het, zooals je wel begrijpen kunt, niet veel bizonders en dat wil ik nu eens zien uit te visschen.

Zooals je weet is Miss Ellen Crofton in Churchstreet eenigen tijd geleden aangevallen door een onbekend individu, maar nu ik al het ondervondene eens met elkaar vergelijk, dan ga ik er hoe langer hoe meer toe overhellen, dat het die fielt van een Woorman is geweest, die het meisje heeft aangevallen.

Om dat met zekerheid te weten te komen, heb ik met het meisje afgesproken, dat zij mij zal helpen in het ontmaskeren van dien bandiet. Zij zal weer eenige avonden denzelfden weg loopen, dien zij toen liep en dan zullen wij eens zien of die vent weer niet op datzelfde lokaas afkomt. Je zult me nu een groot genoeg doen door een waakzaam oogje te houden op genoemde jonge dame en verder in de buurt te blijven als ik je noodig mocht hebben.

Brand gaf nogmaals zijn bereidwilligheid te kennen en beide mannen begaven zich dien dag aan hunne bezigheden.

Het was een paar dagen later, toen laat op een avond, om precies te zijn, toen de groote klok van het lagerhuis, die in de wandeling Big Ben wordt genoemd, elf uur sloeg, dat zich verschillende in het zwart gekleede gedaanten aan den schaduwkant van Churchstreet voortbewogen en eindelijk de deur binnen gingen van een hoog en aanzienlijk huis, waarvan de vensters alle schitterend verlicht waren.

In een portiek op eenigen afstand van het huis stonden een paar mannen verborgen, die op dat oogenblik met een handdruk afscheid van elkaar namen. Een hunner bleef in de portiek staan en de ander spoedde zich naar het genoemde huis, waarvan hij zonder aarzeling de breede trappen besteeg.

De achtergeblevene kon zoowat een kwartier alleen in het donker hebben gestaan, toen zijn aandacht werd getrokken door een donkere gedaante, die zich eveneens in de richting van het

huis voortspoedde en die een tegenspartelend jong meisje bij de hand hield.

Het was op dat uur doodstil in de straat en men zou het meisje zeker heel ver hebben hooren schreeuwen, maar het leek wel alsof men haar een prop in den mond had gestopt, want zij gaf geen geluid.

Vlak bij het huis gekomen wierp het meisje zich op de knieën en scheen haar ontvoerder te smeeken haar te laten gaan. Deze bleef echter onverbiddelijk en voerde haar met geweld de trappen van het huis op.

Het scheen den man, die dit alles vanuit zijn portiek gadeslagen had, moeite te hebben gekost zich in te houden, want zijn ademhaling kwam hem in snelle, kuchende stooten over de lippen. Zijn lippen prevelden en hij had zijn handen tot vuisten gebald.

Maar hij herinnerde zich zijn afspraak met Raffles, want deze zwijgende, stille figuur was niemand anders dan Brand, die een oogje in het zeil zou houden, voor het geval zijn hulp noodig mocht zijn.

Nadat het meisje naar boven werd gesleept, werd het stil.

Wij willen thans zien hoe het Raffles gegaan is.

Toen hij afscheid genomen had van zijn vriend ging hij de trappen op naar boven. Reeds onmiddellijk zag hij door een open deur, dat reeds eenige leden bij elkaar waren. Zij droegen allen het roode kleed met kap, terwijl de blauwe band om den linkerarm zat.

Raffles wiens instinct hem den weg wees, zag iets verder een deur open staan en daar hij vermoedde dat dit de kleedkamer was, ging hij naar binnen. Dit was inderdaad het geval en nu kleepte hij zich in enkele oogenblikken in den rooden mantel, zoodat iedereen hem thans voor een lid moest houden.

Toen dit geschied was, wilde hij naar binnen gaan in de helder verlichte zaal, waarvan hij de deur open had zien staan, maar eensklaps keerde hij op zijn schreden terug, daar hij bedacht, dat het wel goed zou zijn, wanneer hij het huis en de ligging daarvan even aan een nauwkeurig onderzoek onderwierp.

Hij ging een andere deur binnen en kwam nu in een geheel duister vertrek. Op den tast ging hij verder tot hij aan den anderen wand was gekomen. Wederom voelde hij langs den muur om te zoeken naar een electrischen schakelaar of den knop van een deur, maar terwijl hij dit deed, raakte zijn vinger een verborgen knop, en een zacht geruisch werd gehoord en Raffles voelde een warme luchtstroom langs zijn gelaat strijken. Ook meende hij een

zwak lichtschijnsel in de duisternis voor zich te zien.

Daar hij een hinderlaag vreesde, haalde hij een elektrische lantaarn uit zijn zak en nu zag hij in den lichtbundel, dat in den wand een opening was ontstaan, doordat een onzichtbaar paneel weggeschoven was.

Achter de opening was een fraai gemeubeld vertrek zichtbaar. Daar in dit vertrek geen licht brandde trad hij binnen. Het flauwe schijnsel, dat hij had waargenomen, kwam van den haard, die zachtjes brandde, want het werd buiten al kil.

Bij het licht van zijn lantaarn kwam hij te weten, dat hij zich bevond in de werkkamer van een voornaam persoon, want de fraai gebeeldhouwde lessenaar lag vol met papieren van allerlei aard.

Raffles kon niet nalaten er een blik op te werpen en nu kwam er eensklaps een lachje op zijn gezicht.

Boven op elk vel papier was een briefhoofd gedrukt, dat luidde :

Regerings-Bureaux van Groot Brittanië en Ierland, Cabinet van den Minister van Eeredienst.

Raffles wist nu waar hij zich bevond, namelijk in het Koninklijke Paleis van St. James in St. James Place.

Dat was een buitenkansje, waarvan hij weldra hoopte te profiteeren.

Nu hij dit alles ontdekt had, besloot hij naar de zaal, waar de bijeenkomst van het geheime genootschap zou worden gehouden, terug te keeren.

Juist toen hij binnenkwam, hoorde hij verwarde kreten en wat hij zag deed hem het bloed naar hoofd stijgen.

Er was een lid binnengekomen, dat een jong meisje met zich voerde. Raffles zag onmiddellijk dat het Miss Ellen Crofton was. Zijn eerste gedachte was het meisje te bevrijden, maar hij bedacht zich nog bijtijds, daar hij zich hierdoor zou hebben verraden, terwijl hij volstrekt geen redenen had kunnen aanvoeren waarom hij het gedaan had.

Intusschen bleek maar al te duidelijk, dat Raffles het niet mis had gehad, toen hij veronderstelde, dat dit geheime genootschap niet veel goeds uitvoerde.

Het meisje scheen de wanhoop nabij, zij wierp zich op de knieën en klemde zich aan het kleed van hen, die haar omringden vast. Zij scheen geen geluid te kunnen geven, daar men haar een prop in den mond had geduwd en een zakdoek om haar lippen had gebonden.

De aanwezige leden, die allen in het roode costuum dat voorgeschreven was, waren gekleed, deden echter niets om haar te bevrijden, integendeel zij lachten hun slachtoffer uit en allerlei wilde kreten klonken door elkaar.

Eindelijk pakten eenige mannen haar beet, plaatsten haar op een stoel en zetten dien stoel op een tafel.

Daar zij zich bleef verzetten en met haar be-lagers worstelde, grepen een paar mannen haar beet, bonden haar beenen om de pooten van den stoel en haar armen aan de leuning. Daarna werd de doek van den mond genomen en de prop eruit gehaald.

Onmiddellijk begon het meisje te jammeren en te schreeuwen, voortdurend smeekend om haar los te laten.

Maar nu nam een der leden plaats op een soort troon en sprak het meisje aan.

— Houdt onmiddellijk op met dat gejammer en geschreeuw of ik sta niet voor uw leven in, zeide hij met een stentorstem, die Raffles scheen te herkennen, maar dat hij niet liet blijken.

Tegelijk liet de man, die te oordeelen naar den troon, waarop hij zat, de voorzitter der vereeniging was, een groote revolver zien en dreigde haar daarmede.

— Wanneer ik nog één kreet hoor, dan schiet ik je een kogel door het hoofd! riep hij uit.

Uit vrees, dat hij woord zou houden, trachtte het meisje hare tranen in te houden en zweeg.

— Antwoord nu duidelijk op al mijn vragen, dan zal de vergadering van deze illustere mannen oordeelen of gij vrij gelaten kunt worden of dat gij de straf hebt verdiend.

— Hoe is uw naam? was de eerste vraag.

— Ellen Crofton! luidde het antwoord.

— Hoe oud zijt gij?

— Twintig jaar.

— Hoe heeten uw ouders?

— Mijn moeder is dood en mijn vader is ex-kolonel Crofton, vroeger van de Koninklijke Garde, thans gepensioneerd.

— In wiens huis woont gij?

— Ons huis hebben wij gehuurd van Sir Arthur Woorman.

— Hoeveel huur betaalt gij hem?

Op deze vraag bleef het meisje het antwoord schuldig, maar de voorzitter riep met een dreigend stem :

— Voor den dag er mee, waarom antwoordt gij niet?

— Wij hebben reeds drie maanden geen huur kunnen betalen, omdat er geen geld in huis was, mijnheer, zeide zij, terwijl een diep rood hare wangen kleurde.

— Zoo, en wat doet gij dan voor den kost? vroeg de voorzitter.

— Ik maak borduursels voor fijne winkels, mijnheer, zeide het meisje met bevende stem.

— Waar blijft het geld, dat gij verdient? Uw vader heeft toch pensioen en ik kan niet aannemen dat dat alles aan kleeven en voedsel opgaat. Voor den dag er mee.

Het meisje scheen te aarzelen, maar daar zij nog steeds de dreigende revolver op zich zag gericht, zeide zij ten slotte:

— Ik moet de studiën betalen van mijn broeder, die op de militaire academie is, Sir, en daar mijn vader ziek is geweest....

— Dat zijn allemaal maar praatjes!

— Ik zweer u, Sir, dat ik de waarheid spreek.

— Stil! riep de voorzitter; wij zullen uw geval aan de vergadering voorleggen.

Mijne heeren, die hier allen vergaderd zijt, luister naar hetgeen ik te zeggen heb met uwe ooren. Kijk met uwe oogen naar het zwaard, dat ik zal trekken en ruik met uw reukorgaan naar de rozenstruik in deze vaas.

Met groote plechtigheid ging de voorzitter nu naar een vaas met bloemen, die hij voor het meisje op tafel zette.

Zooals men misschien weet was het bij de Engelsche gerechtshoven in vroeger jaren gebruikelijk altijd te zweren bij bloemen, waarvan er eenige in de gerechtszaal aanwezig moesten zijn en daar dit geheime genootschap in alles het groote gerechtshof nadeed, was het niet te verwonderen, dat de bloemen aanwezig waren.

Nadat hij de vaas met rozen had neergezet, nam hij uit de handen van een medelid een groot ouderwetsch zwaard aan, dat hij uit de scheede trok en waarmede hij het meisje naderde.

Het arme kind kromp ineem van schrik en keek angstig om zich heen, als verwachtte zij van een der aanwezigen hulp.

Raffles zag dit heel goed, maar achtte zijn tijd nog niet gekomen.

Met het blanke zwaard hoog boven zijn hoofd geheven, begon de voorzitter nu de bekende formule uit te spreken. Hij zeide met een zware luidklinkende stem:

— Elk lid der Ribbon-men zweert met de duurste eeden bij den duivel en de geheele onderwereld, dat hij de wetten van onze club trouw zal dienen, zich zal onderwerpen aan alle uitspraken der bondgenooten en niets zal doen wat hun schade kan berokkenen.

De Ribbon-men zullen elkander trouw blijven en de voorschriften geheim houden voor vrouw en kind, vader en moeder, broeder en zuster, kortom voor elk wezen, in leven en sterven,

in vuur en wind en boven alles wat de zon beschijnt en de regen bevochtigt en wat er is op, in en tusschen hemel en aarde.

Wie de heilige voorschriften niet houdt, wie ze verraadt, wie iets doet, wat ze zou kunnen schaden, die zal verdeld worden door vuur, water of ijzer en al de overige genooten zijn verplicht hem te dooden, door middel van het water, het vuur of het ijzer.

Allen spraken deze woorden na en hieven hun handen op alsof zij een eed aflegden.

Toen deze belachelijke, maar toch zeer gevaarlijke ceremonie was afgelopen, gingen allen weer zitten. De voorzitter legde het zwaard weg en wendde zich opnieuw tot het meisje.

— Het zal mij benieuwen wat ze nu nog meer voor onzin gaan uithalen, dacht Raffles, die het meisje voortdurend in het oog hield. Maar hetgeen hij nu zou zien, was geen onzin meer, het was misdadig.

— Welnu, mijne heeren, zei de voorzitter, de vergadering aansprekend. Gij allen hebt zoeven plechtig beloofd de voorschriften in acht te zullen nemen. Gij hebt den leden onderling bescherming beloofd en zijt verplicht uwe belofte te houden.

Wat moet er gedaan worden met de halsstarrige? Antwoordt mij!

Allen verhieven zich van hunne zetels en riepen als met één stem:

— Zij moet getuchtigd worden.

— En wie is de halstarrige? Hij of zij, die een royaal aanbod om zijn schulden te kwijten, niet aanvaardt, maar het verwerpt en het zijn of haar weldoener als het ware in het gelaat smijt. Dáár zit de schuldige!

Hij wees met zijn uitgestrekte vinger naar het ongelukkige meisje, dat opnieuw begon te beven.

— Men heeft haar, aldus ging de voorzitter voort, aangeboden hare schulden te delgen door een kleine tegemoetkoming harerzijds. Een edel en rijk gentleman van den alouden Engelschen adel heeft haar aangeboden zich bij hem aan huis te vervoegen, om over middelen te beramen, dat hare schuld zou worden gedelgd. En wat heeft zij gedaan? Zij heeft dat aanbod verworpen! En waarom? Omdat zij ronduit zeide, hoe beledigend een dergelijk antwoord ook was, dat zij den voorsteller niet vertrouwd en niet op zijn praatjes wilde ingaan. En wie is de voorsteller? Hier staat hij! En wie is de schuldige? Daar zit zij!

Wederom wees hij met zijn uitgestrekte vinger op het meisje.

Alle aanwezigen stonden nu wederom op en

riepen: Zij is schuldig en moet getuchtigd worden. Spreek, heer, welke straf gij haar toegedacht hebt.

— Elk der leden moet haar vijf zweepslagen geven op den ontblooten rug! Scherprechter doe uw plicht!

Toen de voorzitter dat geroepen had, sprong een der leden, die zich in niets van de andere leden onderscheidde, op de tafel en greep het meisje beet.

Dat was Raffles nu toch te erg en hij keek om zich heen hoe hij het best kon optreden, om het arme meisje, dat luid gillend haar aander trachtte te ontwijken, te redden.

Maar vóór Raffles één stap had kunnen doen, had de man, die op tafel gesprongen was, het meisje de bovenkleeren van het lichaam getrokken en strekte nu de handen uit om haar ook het hemd van de schouders te rukken.

Op dat oogenblik duwde Raffles de mannen, die bij hem stonden met zijn ellebogen weg, maakte aldus ruim baan en sprong, haast zonder aanloop, op tafel. Regelrecht begaf hij zich naar den zoogenaamden scherprechter, pakte den man om zijn middel en slingerde hem met zoo'n vaart van de tafel, dat de ongelukkige met een doffen smak tegen den wand botste en daar bewusteloos bleef liggen.

De andere leden waren verlamd van schrik. Zoo iets was nog nimmer gebeurd, dat een der leden een veroordeelde tegen de anderen in bescherming nam. Maar vóór zij een weinig van hun verbazing waren bekomen, had Raffles met de snelheid des bliksems de koorden doorgesneden, waarmede het meisje aan den stoel was gebonden, had haar in zijn sterke armen genomen en bevond zich nu reeds bij den uitgang van het vertrek.

Op dat oogenblik gebeurde er iets onverwachts.

Een der leden sprong op de tafel en riep met luider stemme: Er is verraad gepleegd. Er bevinden zich zeven en twintig leden in de zaal en er zijn er maar vijf en twintig. Hij, die de gevangene heeft bevrijd is geen lid, maar heeft zich onrechtmatig een ordekleed verschafft. Voor den dag met hem en met het tweede valsche lid!

Nu stond de voorzitter op en riep:

— Ik gelast hem, die geen lid is, zich bekend

te maken, dan kan hij ongehinderd vertrekken, maar als hij zich niet uit zich zelf aanmeldt, dan wee hem!

Raffles had dit alles aangehoord en hief thans zijn hand op.

Met een tentorstem riep hij uit:

— Hij, die zich uitgeeft voor uw voorzitter is het valsche lid. Ziet de blauwe band om den linkerarm ontbreekt. Zijn kleed is een maskerdepak en zijn beschuldiging van het meisje was valsch.

Onmiddellijk keken de leden naar den band, maar deze was niet op het kleed van den voorzitter aanwezig. Waarschijnlijk had hij bij het kleeden daar niet op gelet. Drie, vier handen werden nu naar hem uitgestoken en weldra lag zijn kleed verscheurd voor zijn voeten. Ook de kap werd hem van het hoofd getrokken en allen zagen nu, dat de voorzitter niemand anders was dan Sir Arthur Woorman.

Reeds werden dreigende vuisten naar hem opgeheven, toen Sir Arthur op een stoel klom en riep:

— Halt! Strek uw handen niet naar mij uit. Ik ben uw voorzitter en heb slechts vergeten den band om mijn mouw te bevestigen. Er bevindt zich hier één man, die niet gerechtigd is het kleed onzer vereeniging te dragen, maar dat doet hij op mijn verzoek en van wege een bijzonder doeleinde. Die man is de politie-inspecteur Baxter, dien ik aldus vermomd hier heb laten komen om den beruchten dief en inbreker John Raffles alias Lord Edward Lister te arresteren. Ik ben er van overtuigd, dat de man, die zich heeft opgeworpen als de beschermer van het meisje, niemand anders is dan de Groote Onbekende, dien wij nu weldra zullen maken tot de Kleine Bekende.

Nauwelijks had de voorzitter deze woorden gesproken of een der leden wierp zijn rooden mantel en kap af en snelde naar de deur, waar Raffles nog steeds stond met het in zwijm gevallen meisje in zijn sterke armen.

Allen keken naar die stille, zwijgende figuur, maar voor er één de handen naar hem had kunnen uitstrekken, was hij met zijn zoeten last verdwenen en had hij de deur met een slag achter zich dicht geworpen.

Hoofdstuk IV.

Wat er in het St. James Paleis gebeurde.

Het was dienzelfden nacht reeds ver over twaalfen, toen Charles Brand nog steeds op zijn post stond in Churchstreet.

Hij verveelde zich duchtig en wist niet wat te doen, daar hij met Raffles niet had afgesproken om hoe laat hij zijn wacht als afgelopen kon beschouwen. Hij besloot daarom nog maar wat te wachten.

Eensklaps brak er een onweer los. De regen, die reeds lang bedreigd had, begon met stroomen te vallen en Brand drukte zich zoo diep mogelijk in de portiek tegen den muur aan om niet nat te worden.

Plotseling echter ratelde een donderslag en bij het licht van den bliksem zag hij midden op straat een man op zich afkomen, die een blijkbaar zwaar voorwerp in zijn armen torste.

Onwillekeurig bleef hij wat nauwkeuriger toezien, daar er iets aan den man was, dat hem bekend voorkwam en eensklaps had hij wel een vreugdekreet kunnen uiten, want hij had in dien man zijn vriend Raffles herkend.

Met verbazing keek hij naar hetgeen zijn vriend in zijn armen had. Weldra ontdekte hij de beweginglooze vormen van een meisje, dat met bloote armen en schouders en in hare onderkleeding, die op verschillende plaatsen gescheurd was, slap in de armen van zijn vriend hing.

Tijd om te vragen wat dit alles beteekende had hij echter niet.

— Gauw een taxi, Charly! riep Raffles uit. We hebben geen oogenblik te verliezen, elk moment kunnen de kerels me achterna gegaan zijn.

Maar Brand hoorde de laatste woorden al niet meer. Hij snelde in den stroomenden regen naar den hoek van de straat, waar, zooals hij wist een taxistand was.

In gedachten smeekte hij den hemel, dat er een of twee taxi's aanwezig mochten zijn en

zie, zijn gebed werd verhoord, want er stonden een heel rij van die voertuigen, welke gewoonlijk niet aanwezig zijn, als men ze noodig heeft, te wachten.

Brand sprong in de eerste de beste en riep den chauffeur toe waar hij heen moest.

— Ik geef je een pond sterling voor fooi, als je zoo snel rijdt als je motor toelaat, riep Brand en weldra snorde hij de straat uit.

Binnen de minuut was Brand met de taxi bij zijn vriend, die niet draalde om met zijn bewusteloozen last in het voertuig te springen.

Nauwelijks had Brand den chauffeur toegeroepen: Regents treet 36 — en had de taxi zich in beweging gezet, of uit het huis aan de overzijde sprongen eenige mannen te voorschijn. Waarschijnlijk hadden zij nog juist kunnen zien, wie er in de taxi sprong, want zij begonnen een wilde jacht en trachtten de taxi in te halen.

Maar de regen bleef neerstroomen en daar de chauffeur met een levensgevaarlijke snelheid reed, moesten zij die pogingen weldra opgeven en haastten zich weer in huis terug.

Intusschen hadden Brand en Raffles zich over het nog steeds bewustelooze meisje heengebogen, Raffles voelde haar den pols en merkte toen al heel spoedig, dat hij zich niet ongerust behoefde te maken. Hij wenkte naar Brand, die een fleschje met vlugzout dat hij altijd bij zich had, uit zijn zak haalde en dit het meisje onder den neus hield.

Het duurde niet lang of zij kwam bij en keek met een paar angstige oogen naar de twee mannen, die zich over haar heen bogen.

Weldra begon zij te glimlachen toen zij zag, dat zij in het gelaat van een paar fatsoenlijke lieden keek.

Maar nu keek zij naar hare onvoldoende kleeding, wierp een blik op hare bloote armen en zag nu in welken toestand zij zich bevond. Als een echt preutsch meisje begon zij te blozen.

Brand zag dit en als een galante ridder trok hij zijn overjas uit en sloeg die om de blanke, mollige schouders van het jongé meisje.

Zij dankte hem met een liefdevollen blik uit hare mooie blauwe oogen.

Voor zij het wisten hield de taxi stil. De chauffeur had den afstand binnen de tien minuten afgelegd en Brand gaf den man de uitgeloopte fooi, waarvoor hij zeer dankbaar was.

Raffles opende de deur met zijn sleutel en droeg Ellen Crofton met behulp van zijn vriend in huis, waar hij haar op den divan in de voor-kamer neerlegde.

Vervolgens belde hij om Henderson. Deze sliep in het tuinhuis boven de garage, waar een electrische bel was aangebracht, die in de kamer van Raffles uitkwam, zoodat hij maar op een knop te drukken had, om te kunnen beschikken over den trouwen chauffeur, die op elk uur van den dag en den nacht voor zijn meester gereed stond.

In afwachting van de komst van Henderson maakte Brand een flink vuur aan in den haard, zoodat de kamer er weldra heel gezellig uitzag.

Spoedig daagde nu Henderson op en vroeg waarmede hij zijn meester van dienst kon zijn.

— Och James, zei Raffles, alsof het de gewoonste zaak van de wereld gold, wees zoo goed en ga even naar Knightsbridge, daar staat op den hoek een groot kleedingmagazijn en breng daar even een volledige damesuitrusting mede, zoowel onder- als bovenkleeren. James, denk daar wel om, hier heb je twintig pond sterling, dat zal wel genoeg zijn.

— Jawel, mijnheer, zei de reus en tikte aan zijn pet, maar ziet u, weet u wel, dat het nog hardstikke nacht is?

Raffles krabde zich achter de ooren. Daar had hij zoo gauw niet aan gedacht.

— Ja Henderson, dat is waarachtig waar ook, zei hij, dat was ik bijna vergeten. Zou er niet wat op te vinden zijn? Er is hier in huis een jonge dame, die men ergens in een huis schandelijk behandeld heeft. Zij heeft haast geen kleeren meer aan het lichaam en daar ik bang ben, dat zij verkouden zal worden, had ik gedacht...

Henderson liet zijn meester niet uitspreken, maar ging heen, uitroepend:

— Ik ga al, Mylord! Ik ga al. Henderson zal er wel wat op vinden!

De reus verdween en bleef ongeveer een kwartier weg. Toen kwam hij terug met een heele stapel pakjes en dozen, benevens een reusachtige hoedendoos.

— Asjeblijft Mylord, riep hij uit toen hij binnenkwam en den heelen stapel voor zich uitspreidde.

Ik geloof wel, dat ik goed geslaagd ben. En het geld was juist gepast.

— Juist gepast, James? vroeg Raffles met eenige verwondering. Wat heb je dan wel allemaal meegebracht?

— Van alles één stuk, Mylord, maar van alles het mooiste, zooals ik dat voor... voor...

— Nu spreek verder, voor wie...

— Voor mijn meisje zou hebben uitgezocht, Mylord, zei de goedige reus, terwijl hij als een kleine jongen tot achter zijn ooren bloosde.

Raffles begon te lachen en zei dat het goed was, wat hij gedaan had.

— En wilden ze het direct meegeven? vroeg Raffles met eenige verbazing, toen hij aan het nachtelijk uur dacht.

— Eerst niet, Mylord, zei de chauffeur, de man, die ik uit zijn bed had geluid, was de portier, die boven den winkel slaapt. Hij scheen het maar half goed te vinden, dat ik hem wakker gepord had en had eerst niet veel zin om me te helpen, maar later draaide hij bij.

— Hoe kwam dat zoo? vroeg Raffles, die Henderson wel eens graag wat hoorde vertellen, omdat hij dat doorgaans erg grappig deed, zonder het zelf te weten of te willen.

— Wel, Mylord, ik zette mijn voet tusschen de deur, want hij wou die deur voor mijn neus dicht gooien. Toen heb ik hem wat laten zien en wat beloofd, Mylord en toen werd hij eensklaps erg gedienschtig. Daar de prijzen op de goederen stonden kon hij zich niet vergissen.

— En wat heb je hem laten zien, James? vroeg Raffles,

— Mijn vuisten, Mylord.

— Zoo! En wat heb je hem beloofd, James?

— Een blauw oog, Mylord!

Henderson zei dit alles zoo droog en langs zijn neus weg, dat de beide vrienden het uitschatterden en ook Ellen Crofton even moest glimlachen.

— Mooi, James, zei Raffles eindelijk. Je hebt je prachtig van je taak gekweten en ik zie wel, dat ik jou om een boodschap kan sturen. Ga nu maar heen en probeer wat te slapen. Morgenochtend om een uur of tien moet je met den grooten wagen voorkomen, dan zullen wij Ellen Crofton naar huis brengen.

De chauffeur verwijderde zich en ook Raffles en Brand gingen kieschheidshalve het vertrek uit, opdat Ellen Crofton zich kon kleeden.

Intusschen vroeg Brand zijn vriend wat zich in het huis in Churchstreet had afgespeeld, terwijl hij op wacht stond.

Raffles vertelde hem toen hoe de zaak zich had toegedragen, hetgeen wij reeds weten tot

het oogenblik, dat hij zich met Ellen Crofton in de gang bevond, na de deur met geweld achter zich in het slot te hebben geworpen.

Het duurde geruimen tijd voor men er in geslaagd was de deur weer te openen en toen zij daarin eindelijk slaagden, was Raffles reeds lang verdwenen.

Deze had zich onmiddellijk, met het meisje in zijn armen, naar de kleedkamer begeven en had daar op den verborgen knop gedrukt, dien hij nu wel in het donker wist te vinden. Het luik opende zich evenals den vorigen keer en hij trad het kabinet van den minister binnen.

Daar het in het holle van den nacht was, was er natuurlijk niemand aanwezig. Hij legde het beweginglooze meisje in een grooten, diepen stoel en dacht na wat hem nu te doen stond. Hier kon hij toch niet blijven. Weliswaar was het luik achter hem weer dicht gegaan, maar het was lang niet onmogelijk, dat nog meer leden van het bestaan van dat luik op de hoogte waren en in dat geval konden zij elk oogenblik hier zijn.

Zijn gedachten werkten snel, terwijl hij met scherpe blikken in het rond keek.

Hij tastte met zijn lenige vingers langs den lessenaar van den minister en raakte als onwillekeurig een ivoren knop aan, die daar op den lessenaar stond.

Wederom klonk een zacht geruisch en voor hij goed wist wat er gebeurde, zag de verbaasde Raffles vlak voor den lessenaar, waarachter hij stond, een luik in den vloer opengaan.

— Het lijkt hier waarachtig wel een betooverd paleis, zei hij half luid, overal zijn verborgen luiken en paneelen, die draaien als je maar op een knopje drukt. Maar we zullen toch eens zien, wat dat voor een luik is en waar het op uit komt.

Met behulp van zijn zaklantaarn kon Raffles de donkere opening, die door het zakkende luik ontstaan was, inspecteeren. Vlak bovenaan zag hij een ijzeren wenteltrap, die hij afgang.

De trap kwam uit in een klein vertrek, dat juist onder het kabinet van den minister was gelegen en nu herinnerde hij zich eensklaps wat de bewaker van den Tower tegen hem had gezegd over de ridderorden en eere teekenen, die hier bewaard werden.

Hij keek even om zich heen en waarlijk, daar zag hij een grooten koffer, die niet eens op slot bleek te zijn en die bij opening al die kostbaarheden bleek te bevatten.

Juist stond hij op het punt om al dat moois in zijn zakken te laten glijden, want in welke omstandigheden Raffles zich ook bevond, nimmer

vergat hij zijn zaken, maar eensklaps hoorde hij of althans meende hij te hooren, dat er in het andere huis, dat hij zoo juist verlaten had, gestommeld en gesproken werd. Hij nam daarom het zekere voor het onzekere, snelde de trappen op naar boven, sloot het luik, nam het meisje in zijn armen en ging de deur door in de zitkamer van den minister, waar hij een trap zag die naar beneden leidde.

Hij ging die trap af en kwam nu in een soort vestibule, die zeer eenvoudig gemeubeld was en die met een paar glazen deuren op de binnenplaats, welke tusschen het poortgebouw en het hoofdgebouw gelegen is, uitkwam.

Raffles wist, dat aan de linkerzijde van die binnenplaats een kolonade was, die niet meer gebruikt werd, terwijl daar vlak tegenover zich een klein lokaal bevond, dat gebruikt werd door de wacht en waar de manschappen, die afgelost waren, een weinig konden uitrusten.

Het was nu zaak voorbij die wacht te komen, zonder te worden gezien.

Raffles constateerde met vreugde, dat het regende dat het goot. Toen hij gereed stond om de glazen deuren door te gaan flitste de bliksem en ratelde een hevige donderslag. Meteen daar bovenop begon het nog harder te stortregenen en wel zóó hard, dat het wel leek alsof zich een grijs gordijn afrolde tusschen de kolonade en het wachtlokaal.

Die grijze muur van water was zóó dicht, dat Raffles de flauw brandende lamp in het wachtlokaal der mannen niet eens kon zien van de plek waar hij stond. Dit bracht hem op het denkbeeld eenvoudig de glazen deuren door te gaan en de kolonade langs te loopen, daar hij veronderstelde, dat wanneer hij de manschappen niet kon zien, zij ook hem niet konden zien.

Het bleek, dat zijn redeneering juist was, want hij kwam ongezien tot aan het poortgebouw, dat hij nu alleen nog maar door behoefde te gaan, om op straat te komen.

Hij wist, dat zich voor het poortgebouw de eigenlijke wacht bevond, bestaande uit twee soldaten van de Koninklijke Garde, die in hun roode tunieken en met hun geweldig groote beerenmutsen op met hun geweer bij den voet stonden te schilderen.

Hij hoopte wederom op zijn goed gesternte. Door den stroomenden regen zouden de schildwachten naar alle waarschijnlijkheid wel in de schilderhuisjes zijn gaan staan, zoodat hij het er op wilde wagen.

Weliswaar zou ten minste één der schildwachten hem zien voorbijgaan, maar deze behoefde niet te veronderstellen, dat hij uit het paleis kwam, daar hij dit natuurlijk niet gezien

had. Bovendien kon de man vertrouwen op de wacht tegenover de kolonade, terwijl hij er meer voor was om te beletten, dat er iemand binnenkwam, dan dat er iemand uitging.

Met een kalmen pas alsof het de gewoonste zaak van de wereld gold, stapte Raffles de poort door en een der schilderhuisjes langs.

Zoals hij verwacht had, werd hij niet staande gehouden, al keek de wachthebbende soldaat hem ook eenige minuten na, waarschijnlijk omdat hij het vreemd vond, dat een fatsoenlijk gekleed man, met de bewusteloze gedaante van een meisje in zijn armen, midden in den nacht over straat wandelde.

Raffles echter liep kalm door tot den hoek der straat, sloeg dien om en zette er nu een stevigen pas in om spoedig zijn vriend Brand te bereiken.

Wij hebben gezien hoe deze hem ontving en wat er verder geschiedde.

Nadat Raffles het een en ander had verteld, gingen zij weer naar beneden, klopten aan de kamer, waar zij Ellen Crofton alleen hadden gelaten en toen zij zagen, dat het meisje zich geheel hersteld had en zich van schoone onderen bovenkleeding had voorzien, brachten zij haar naar een der logeerkamers en wenschten haar wel te rusten.

Den volgenden ochtend brachten zij Ellen naar huis in de groote automobiel, die door Henderson werd bestuurd. Raffles was van plan met het meisje mede naar boven te gaan, om zoonoodig haar vader ophelderingen te geven over het uitblijven van zijn dochter.

Zoals te verwachten was, was deze tamelijk ongerust geweest, daar zijn dochter hem al eens had verteld dat zij op straat door een man was lastig gevallen. Hij was daarom zeer verheugd, dat hij zijn dochter weer gezond en wel bij zich had en bedankte Raffles hartelijk voor de hulp die hij zijn kind had verleend.

Raffles had intusschen zijn oogen door de vertrekken laten dwalen en zag maar al te duidelijk, dat het hier lang geen weelde was. De ziekte van den oud-militair had nog al wat geld verslonden, terwijl de studiën van zijn zoon ook veel geld kostten.

Raffles wilde hier graag helpen, maar begreep, dat hij dit op een bijzondere wijze moest doen, da de oude militair en zijn dochter er zeker te trotsch voor zouden zijn om, onder welken vorm ook, geld van hem aan te nemen.

Raffles veinsde daarom zeer veel belangstelling te hebben voor fraai borduurwerk en vroeg het meisje of zij hem niet eenige staaltjes van haar kunst kon laten zien.

Ellen was hiertoe dadelijk bereid en haalde uit haar kamer verschillende gedeeltelijk afgewerkte stukken, die inderdaad zeer fraai waren bewerkt. Raffles zag onmiddellijk, ofschoon hij eigenlijk geen verstand had van dergelijke fraaie handwerken, dat hier een kunstenaar aan den arbeid was.

Hij besloot daarmede zijn voordeel te doen. Hij dankte het meisje voor haar bereidwilligheid en nam afscheid van den oud-militair.

Een paar dagen later ontving Ellen Crofton een briefje van den eigenaar van de groote firma Whiteley, die een der grootste warenhuizen der wereld heeft, met het beleefde verzoek, of zij niet haar borduurwerk eens bij hem wilde komen, daar hij naar alle waarschijnlijkheid daarvan veel kon gebruiken.

Met een van verwachting kloppend hart voldeed Ellen aan dit verzoek.

Toen zij in de spreekkamer zat van den deftigen heer Whiteley, deed zij een inwendig gebed, dat de hemel haar zou helpen in hare pogingen om wat geld te verdienen, daar het haar gebleken was, dat er totaal geen geld meer in huis was. Bovendien hadden de slager en de kruidenier heel duidelijk te kennen gegeven, dat zij niet van plan waren langer op crediet te leveren, als de oude rekeningen niet werden betaald, zoodat er broodsgebrek voor de deur stond. Zij had juist met haar van droefheid en schaamte gebroken ouden vader overlegd om eenige, niet al te onontbeerlijke meubelstukken te verkoopen, teneinde op die wijze aan wat geld te komen.

Eindelijk was het haar beurt voor den rijken koopman te verschijnen en met een van opwinding kloppend hart ging zij het fraaie werkvertrek van Sir Franck Whiteley binnen.

Zij vond een zeer rijzig en knap man met een grijzenden knevel achter een fraai gebeeldhouwd bureau zitten, die haar met een paar goedge, blauwe oogen, welke achter een paar groote, ronde brillenglazen schitterden, aanzag.

Op zijn verzoek liet zij haar werk zien, dat door Sir Franck hoogelijk werd geprezen. Hij vroeg haar of zij al eenige werkstukken af had en toen zij te kennen gaf, dat er eenige dozijnen kostbare lakens en servetten kant en klaar waren om te worden afgeleverd, wenschte hij daar meteen beslag op te leggen.

Het duizelde Ellen voor de oogen, want zij had niet durven verwachten zoo spoedig succes te zullen hebben. Zij spoedde zich naar huis om al hetgeen zij gereed had, te halen en toen zij terug kwam moest zij nogmaals voor Sir Franck verschijnen.

Deze keek het een en ander na en toen hij

het in orde bevond, noemde hij den prijs, welke hij er voor wilde geven.

Ellen wist niet of zij waakte of droomde. De prijs dien hij noemde, was vier keer zoo hoog als zij gewoon was voor haar werk te krijgen, terwijl het dan nog maar bij hooge uitzondering en met veel moeite kon worden verkocht.

Daar zij Sir Franck zoo verwonderd aanzag, begon deze te lachen en zei:

— Nu, Miss Crofton, misschien vindt ge het niet veel, wat ik u kan betalen, maar er bestaat groote kans, dat uw loon, als ik het zoo noemen mag, weldra zal worden verhoogd als mijne klanten, voor wie ik dat werk moet laten maken, tevreden zijn.

Hij ging nu naar zijn bureau, schreef een bewijs voor de kas en wenschte haar goeden morgen.

Toen Ellen Crofton een paar minuten later op straat stond met honderd twintig pond sterling in haar taschje, had zij wel kunnen weenen van vreugde en zij dankte den hemel, die haar een goeden engel in de gedaante van Sir Franck Whiteley had toegezonden.

Zij had het echter bij het verkeerde einde, maar dat kon zij niet weten, want het was niet Sir Franck Whiteley, maar Raffles dien zij had

moeten bedanken, daar laatstgenoemde het klaar had gespeeld, haar op deze wijze te helpen. Hij kocht al het borduurwerk van Ellen Crofton bij Whiteley op en gaf nog een behoorlijke winst, zoodat het de firma werkelijk geen offer kostte om het meisje een fatsoenlijk bedrag voor haar arbeid te geven.

Ellen Crofton hield werk, zelfs zooveel, dat zij weldra eenige meisjes bij zich moest nemen, daar zij het alleen niet meer af kon. En daar de prijzen die door Whiteley werden betaald, steeds hooger werden, heerschte er weldra weer welvaart in het verarmde gezin en kon Ellen haar waardigen vader een genoegelijken en zorgeloozen ouden dag bezorgen.

Raffles vertelde haar nooit, wat hij had gedaan en nog deed, maar genoot van de vreugde van het jonge meisje, dat hij later tot zijn groot genoegen in het huwelijk zag treden met een netten, jongen man, die een zeer goede betrekking bekleedde.

Dat was het ware werk van Raffles, die als een misdadiger kon optreden, wanneer het gold booze en slechte menschen te straffen, maar een edel hart had, welks goedheid menigeen onderzond, zonder daarvan ook maar het minste begrip te hebben.

Hoofdstuk V.

In de Windsor Club.

Op zekeren avond, niet lang na de gebeurtenissen in het voorgaande hoofdstuk verhaald, trof Raffles bij het binnentreden van het clublocaal van de Windsor Club daar eenige nieuwe leden aan, die tijdens zijn afwezigheid als lid waren aangenomen.

Daar het noodzakelijk was, dat een nieuw lid met algemeene stemmen werd aangenomen, zou het twijfelachtig geweest zijn, dat dit geschied zou zijn, wanneer hij wél aanwezig was geweest. Dan zouden er twee van die nieuwe leden zeer zeker gedébaloteerd zijn.

Die twee waren Sir Arthur Woorman en politie-inspecteur Baxter.

Raffles vond dat Baxter zich alles behalve net had gedragen in het geheimzinnige genootschap der Ribbon-Men. Want al had hij het een en ander door de vingers moeten zien, om tot de arrestatie van zijn tegenstander te kunnen geraken, dat nam niettemin niet weg, dat hij zich had dienen te verzetten tegen de voorgenomen mishandeling van het meisje, waartoe deze Ribbon-Men, al vormden zij nu ook een geheim genootschap, zeker niet gerechtigd waren.

Raffles nam zich dan ook voor eens gevoelig wraak te nemen en zoowel Baxter als Sir Arthur Woorman een lesje te geven, dat hen zou heugen en dat hun voorloopig den lust zou benemen

om dergelijke fratsen nog meer uit te halen.

Raffles was, vergezeld van Brand, het lokaal binnen getreden, waar hij door vele leden met onderscheiding werd begroet. Iedereen kende hem daar onder den naam Lord William Aberdeen en niemand vermoedde ook maar in de eerste verte, dat Raffles en de rijke Lordeen en dezelfde persoon waren.

Raffles en Brand gingen naar een hoektafeltje en dineerden daar hoogst gezellig.

Toen hun maaltijd afgelopen was, werd het voller in het lokaal en weldra waren alle tafeltjes bezet.

Het duurde niet lang of men ging zich met verschillende spelen onledig houden. Er waren in de zaal vier fraaie, groote biljarts, waaraan weldra evenveel paren aan het spelen waren.

Het was een opwekkend geluid, het geklots der ivoren ballen op het groenelaken te hooren.

De kellners kwamen met verschillende borden aanloopen. Hier wenschte men te schaken, daar te tric-trakken, welk ouderwetsch spel in Engeland nog in groote eere wordt gehouden.

Aan de meeste tafeltjes echter vormden zich clubjes van vier om te poken, te whisten of te bridgen.

Het spreekt van zelf dat de oude leden de meeste kennissen hadden en dat alleen de nieuwe leden een weinig onbeholpen rondkeken in de groote zaal, waar zij nog zoo weinig bekenden hadden. Onder dezen behoorden ook Sir Arthur Woorman en politie-inspecteur Baxter, die dan ook maar wat blij waren, toen zij eindelijk door Lord William Aberdeen en Charles Brand werden aangesproken met de vraag of zij ook genegen waren een robber te whisten.

Weldra zat het viertal opgewekt te kaarten en een onwetend toeschouwer zou zeker niet hebben vermoed, dat twee der mannen de aartsvijanden waren van de twee anderen.

Maar onder het spel waren de gedachten van Raffles veel meer bij het vraagstuk hoe hij zijn beide partners een poets zou bakken, dan bij het spel.

Niettegenstaande deze afgetrokkenheid van Raffles, deed hij met Brand niets dan winnen en wel op zulk een wijze, dat Sir Arthur er nu en dan op zinspeelde.

Raffles deed het echter schijnen of hij dat zoo gewoon was.

— Ziet ge, mijn waarde heer, zeide hij, het kost mij volstrekt geen moeite om te winnen, het is maar hoogst zelden, dat het geluk niet aan mijn zijde is. Ik sta er voor bekend, dat, wat ik ook onderneem, het mag zoo gewaagd of onzinnig zijn, altijd gelukt en ik zou wel een

weddenschap willen aangaan om dat te bewijzen.

— Dat is sterk, riep Sir Arthur Woorman uit. U moet mij niet kwalijk nemen, maar ik ben geneigd om dat maar half en half te gelooven.

— Als het waar is wat Lord Aberdeen zegt, bracht Baxter in het midden, dan zou ons dit eenige dagen geleden prachtig van pas zijn gekomen, toen wij op het punt stonden om dien gevaarlijken misdadiger, die zich Raffles noemt, maar die meer bekend staat onder den naam Lord Lister, te arresteeren.

Raffles moest inwendig lachen en kon niet nalaten onder tafel zijn vriend Brand aan te stooten.

— En is u dat niet gelukt? vroeg Raffles terwijl hij de kaarten opnam om te wasschen.

— Neen, zei Baxter met een zuur gezicht, die vent is ons nog steeds te slim af geweest, al menig maal hebben wij op het punt gestaan hem te pakken te nemen, maar op het laatste oogenblik was hij ons nog steeds te vlug af.

— Zoo, zei Raffles blijkbaar geïnteresseerd, en wat is dat voor een man, wat doet hij zoo wel allemaal?

— Wel, hij steelt links en rechts, Mylord, zei Baxter; onlangs heeft hij Sir Arthur Woorman nog voor een belangrijk bedrag benadeeld en het zou me niets verwonderen of vandaag of morgen neemt hij nog eens de kroonjuweelen, weg, die in den Tower zijn opgeborgen.

— Nu, dat is toch wel wat al te bar, meende Lord Aberdeen te moeten opmerken, dat zou ik ook niet kunnen, want die schatten worden te goed bewaakt. Maar overigens vind ik het heelemaal geen kunststuk, om iets wat in een gewoon huis is opgeborgen, zonder speciale bewaking, weg te nemen. Ik zou er bij voorbeeld best kans toe zien om de bekende ridderorden en eere teekenen van den koning, die daar vroeger bij lagen, maar die tegenwoordig in het St. James Paleis liggen opgeborgen, weg te nemen.

Sir Arthur Woorman gaf met zijn vuist een slag op het groene blad van de tafel, zoodat de fiches in de bakjes dansten en riep:

— Dat zou ik wel eens willen zien, ik durf er alles onder te verdedden, dat ge dat niet kunt, dat is niets dan grootspraak!

Onmiddellijk stond Lord Aberdeen op en keek met een ernstigen blik om zich heen.

— Ge zijt natuurlijk vrij om aan mijn woorden te twifelen, zei hij op waardigen toon, maar ik kan niet dulden, dat ge mijn woorden grootspraak noemt. Gij zijt nu gehouden om de weddenschap te aanvaarden en wel tegen het bedrag, dat ik zal noemen.

Sir Arthur Woorman keek een weinig op zijn

neus, dat zijn woorden zoo ernstig werden opgenomen, maar begreep, dat hij niets anders kon doen, dan in het voorstel toestemmen.

— Zooals ge wilt, Mylord, zeide hij een weinig bedeesd, maar ik heb u niet willen beleedigen.

— Ik wil dat gaarne aannemen, zei Lord Aberdeen, maar mijn eer eischt nu toch, dat ge de weddenschap aanneemt. Daar ge er zeker van zijt, dat ik toch niet zal slagen, beteekent het bedrag, dat ik noemen zal, maar heel weinig.

Ik stel als som voor de weddenschap twintig duizend pond sterling.

Even liep er een koude rilling over den rug van Sir Arthur Woorman. Dat was bijna zijn halve vermogen. Verondersteld eens, dat hij verloor! Maar daaraan wilde hij niet denken en hij knikte glimlachend, ten bewijze, dat hij de weddenschap had aangenomen.

— Heel goed, zei Lord Aberdeen, die zeer ernstig bleef, maar de zaak is van te groot gewicht, dan dat wij haar niet volkomen volgens de voorschriften zouden behandelen.

En opstaand en zich tot de andere tafeltjes wendend, zei hij zeer duidelijk, zoodat iedereen hem kon verstaan:

— Mag ik de hier aanwezige heeren verzoeken getuigen te willen zijn bij een overeenkomst, welke op het punt staat te worden gesloten?

Alle aanwezigen stonden op.

Er werd nu door een der aanwezigen, die van professie zaakwaarnemer was, een gezegeld stuk opgemaakt, waarbij gestipuleerd werd, dat een som van veertig duizend pond sterling zou worden gegeven aan één der leden, die als penningmeester zou optreden.

Sir Arthur Woorman en Lord William Aberdeen zouden elk daartoe twintig duizend pond sterling bijdragen en bij den penningmeester storten.

Bepaald werd, dat, wanneer de ridderorden en versierselen des konings niet na drie dagen zouden zijn gedeponneerd in handen van voormelden penningmeester, deze twintig duizend pond sterling zou teruggeven aan Sir Arthur Woorman, die dan tevens de beschikking zou krijgen over het gestorte bedrag van Lord Aberdeen.

Waren die ridderorden wel aanwezig binnen genoemde drie dagen, dan ontving Lord Aberdeen het geheele bedrag, terwijl deze zich verbond daarvan twintig duizend pond sterling af te staan aan een of andere nader aan te wijzen vereeniging van openbare liefdadigheid.

Onder algemeene toejuichingen werd het stuk voorgelezen en ten slotte door de partijen onderteekend.

Toen dit geschied was, werd het spel voortgezet tot omstreeks middernacht, waarna de leden naar huis gingen.

Den volgenden dag ontving politie-inspecteur Baxter op zijn kantoor het volgende briefje.

Waarde inspecteur Baxter.

Zonder twijfel hebt ge reeds gehoord, dat er op het oogenblik een weddenschap bestaat tusschen twee heeren van adel, waarvan er een op zich heeft genomen de ridderorden des konings te stelen uit St. James-Paleis. Nu vind ik zoo iets niet overeenkomend met de waardigheid van een edelman, waarom ik dacht, dat ik hem vóór moest zijn. Ik heb daarom de eer u te berichten, dat ik van plan ben deze kostbare versierselen weg te halen, alvorens de edele Lord daar kans toe heeft.

Ik was van oordeel, dat ik u daarvan in kennis moest stellen.

Met heel veel vriendelijke groeten,

John Raffles.

Baxter stond paf. Dat was iets wat hij nimmer zou hebben verwacht. Dat Raffles brutaal was en nergens voor stond dat wist hij, maar dat hij de politie vooruit kennis zou geven van een diefstal in het paleis des konings, dat was iets wat boven zijn verstand ging. Intusschen besloot hij om daartegen te waken, want de weddenschap van Lord Aberdeen met Sir Arthur Woorman beschouwde hij als een spelletje tusschen hooge heeren, waar hij niet tusschen behoefde te komen, daar Lord Aberdeen, verondersteld, dat hij in zijn voornemen slaagde, toch zeker wel die kostbare dingen zou teruggeven.

Maar nu was het een ander geval, want als Raffles zoo iets kostbaars in zijn knuisten had, zou hij het zeker niet teruggeven en daar moest hij voor oppassen.

Baxter besloot zijn maatregelen te nemen en begon met te informeren naar de gewoonten van den minister, daar hij begreep, dat deze zoo lang hij zich in zijn cabinet bevond, er zelf wel voor zou zorg dragen dat de kostbaarheden niet werden gestolen en dat hij alleen dan zijn bewaking zou moeten beginnen, wanneer de minister naar huis was gegaan.

Dienzelfden dag nog liet Baxter zich bij den minister aandienen en vertelde hem welk briefje hij van den meester-dief Raffles had ontvangen.

De minister, een lang slank man, met donker haar en een fijn zwart puntbaardje, liet den politie-inspecteur rustig uitspreken en zei, toen deze gedaan had:

— M'n waarde heer Baxter, ik apprecieer het zeer, dat u mij komt waarschuwen, maar ik geloof wel, dat ik uw hulp niet noodig heb. Ik ben heusch wel in staat op datgene te passen, dat aan mijn zorgen is toevertrouwd.

— Zooals u wilt, Mylord, zei Baxter, wien de teleurstelling op het gelaat was te lezen.

Hij vertrok en kon niet nalaten te bedenken dat de minister toch wel wat eigenzinnig was om politie-hulp af te slaan.

Terwijl hij zoo over de straten liep, schoot hem echter plotseling wat te binnen. Hij dacht aan het huis in Churchstreet met het draaiend paneel, dat hem in een oogwenk in het kabinet van den minister kon brengen. Hij besloot aan Sir Arthur Woorman verlof te vragen om in de kleedkamer van het genootschap der ribbon-men de wacht te mogen houden, zoodat hij, wie dan ook de dief mocht zijn, hetzij Lord Aberdeen, hetzij Raffles, onmiddellijk kon ingrijpen wanneer dit noodig mocht zijn.

Intusschen maakte de minister van Eeredienst Lord Richard Carston, een ander plan. Hij bedacht, dat het volstrekt niet onmogelijk was, dat men van plan was de kostbare versierselen van de ridderorden des konings te komen stelen en besloot den dief voor te zijn door een origineel plan.

Hij zou tegen den tijd dat zijn werk afgevoerd was, al die ridderorden in zijn kleedkamer brengen en vervolgens den nacht wakend doorbrengen. Op die wijze zou het elken dief onmogelijk zijn om de ridderorden te stelen.

De minister glimlachte, toen hij aan dat origineele plan dacht en begon direct met de uitvoering.

Uit een der laden van zijn fraai bureau haalde hij een groote Colt revolver te voorschijn en begon het wapen zorgvuldig te laden. Het kon zijn, dat men hem in het nauw wilde brengen en dan moest hij zich kunnen verdedigen.

Vervolgens haalde hij zelf den koffer uit het vertrek, dat beneden zijn cabinet was gelegen.

Hiertoe moest hij het geheime luik laten werken, met het bestaan waarvan hij alleen bekend was.

Nadat hij dit alles had gedaan, keek hij op zijn polshorloge en zag dat het zes uur 's namiddags was. Gewoonlijk ging hij om dien tijd naar huis, maar thans wilde hij dat niet doen en gelastte een der manschappen van de wacht voor hem een maaltijd te halen uit een naburig restaurant.

Hij liet dezen maaltijd in zijn kleedkamer brengen en zat weldra met smaak te dineeren, inwendig nog steeds lachend om de prachtige poets, die hij den dief op die manier bakte.

Terwijl dit geschiedde, hadden Baxter en Sir Arthur Woorman zich opgesteld in het vertrek van hun club in Churchstreet. Zij namen daar plaats dicht bij het geheime paneel, dat zij maar behoeften te laten draaien om in de kamer van den minister te komen.

Op deze wijze waren de ridderorden des konings toch wel goed bewaard en Raffles wist van dit alles niets af. Hij ontveinsde zich echter niet, dat dit avontuur hem de noodige moeite zou kosten, maar was vol vertrouwen op den goeden afloop.

Hij had natuurlijk de noodige maatregelen genomen en was nu bezig zijn plannen ten uitvoer te brengen.

Een goed diner is niets zonder een
Dubec-Sigaret.

Hoofdstuk VI.

In het koninklijk paleis van St. James.

Op den ochtend van denzelfden dag, dat hetgeen in het vorige hoofdstuk is verhaald, voorviel, was Raffles met Henderson uitgegaan.

Tegen zijn gewoonte in, had hij, toen hij Henderson bevolen had, zich gereed te houden, uitdrukkelijk gezegd, dat hij de auto niet noodig had, maar dat zij samen te voet een wandeling in de stad moesten doen.

Henderson verwonderde zich hierover niet weinig, maar als een goed dienaar vroeg hij nimmer naar het hoe en waarom, maar deed hetgeen zijn meester hem gelastte.

Toen Raffles dit aan Henderson had medegedeeld en deze zich netjes aankleedde om niet te veel bij zijn meester af te steken, riep Raffles zijn vriend Brand bij zich.

— Charly, zei hij en zijn gelaat was een en al glimlach, je moet me helpen, beste jongen!

— Heel graag, Edward, zei Brand, als je maar zegt hoe.

— Luister dan, zei Raffles, en hij boog zich naar zijn vriend over en begon met hem te fluisteren.

Onder dit fluistergesprek nam het gelaat van Brand eerst een verwonderde uitdrukking aan, daarna helderde het op en begon hij te glimlachen, om, toen het gesprek afgelopen was, in een schaterlach uit te barsten.

— Dus je weet het, riep Raffles zijn vriend nog eens toe, toen deze opstond om weg te gaan, je neemt de mooiste uniform, die je voor geld en goede woorden kunt krijgen. De rest vindt je in mijn kleedkamer. Ga voor alle zekerheid nog even langs het paleis, dan kan je zijn portret nemen.

— All right, Edward! riep Brand terug en weldra was Raffles nog maar alleen in het huis over.

Nu kwam Henderson keurig aangekleed, in een blauw pak met bruine schoenen, aankloppen en informeren of zijn meester gereed was en daar deze alleen maar zijn hoed had op te zet-

ten en zijn jas aan te trekken, duurde het maar een paar minuten, toen beide mannen de gang en de vestibule door gingen en zoo op straat kwamen.

De wandeling van Raffles en zijn chauffeur duurde niet lang. Zij begaven zich naar het particuliere huis van den minister van Eeredienst, Lord Richard Carston en namen dat eens goed op.

— Ik geloof niet, dat de minister garage aan huis heeft, zei Raffles tot zijn metgezel, weet jij ook soms waar de garage van den minister is.

— Jawel, Mylord, zei Henderson, na zich even te hebben bedacht. Als ik me niet vergis aan de achterzijde van het huis. Ik ken den chauffeur van den minister heel goed, hij is bijna even lang als ik.

— Dat treft, zei Raffles en beiden begaven zich door een dwarsstraat naar Hyde Park corner, dat met de achterzijde aan Hyde Park street grenst.

Het toeval wilde, dat de deuren van de garage wijd open stonden, terwijl de chauffeur van den minister, een deuntje fluitend, een der wagens van den minister reinigde.

Henderson, die zijn kennis zoo druk bezig zag, wilde hem fluiten, maar Raffles legde met een snel gebaar hem zijn vinger op den mond, om zijn dienaar te beduiden, dat hij zich stil moest houden.

Raffles keek intusschen den man goed aan, als wilde hij diens gelaatstreken in het geheugen prenten. Toen keek hij de garage eens rond en zag in een openstaande kleerkast de uniformjas hangen van den ministerlijken chauffeur.

Toen hij dit alles had gezien, wenkte Raffles Henderson hem te volgen en nam den kortsten weg naar huis.

Daar aangekomen, ging hij naar zijn kleedvertrek en nam Henderson mede.

Door op een verborgen knop te drukken

werkte er een veer, waardoor een paneel, boven den schoorsteen en waarvoor een spiegel hing, naar binnen draaide.

In de ontstane opening zag men als het ware een groote ruime kast, waar aan haken allerlei kleeren hingen. In een hoek stonden vele doozen van verschillend formaat opgestapeld, terwijl op een plank tallooze fleschjes en potjes stonden.

— Nu hoop ik maar, zei Raffles als voor zich zelf, dat ik een groene uniformjas met vergulde knopen kan vinden, anders moeten wij nog naar een costumier en dat houdt wel wat lang tijd op.

Aha, daar heb ik wat ik zoek, zei Raffles op eens, terwijl hij een lange, groene jas met gouden knopen uit de diepte van de kast te voorschijn haalde. Pas dat ding eens aan, James!

Henderson paste de jas aan en hoewel het kledingstuk hem wel een weinig krap zat, ging het toch wel, vooral wanneer hij niet alle knopen dicht maakte.

— Heel goed, James, die jas zit je als geschilderd en laat me nu eens zien of ik niet in enkele minuten je tot het evenbeeld van den chauffeur van zijne Excellentie den minister van Eeredienst kan maken.

Henderson keek vreemd op, toen hij deze woorden hoorde, maar hield de vraag, die hem op de lippen brandde, voor zich en ging in den stoel zitten, die zijn meester hem aanwees.

Toen nam Raffles uit een der doozen een blonde pruik en een dito baard met knevels. In enkele seconden tijds had hij die Henderson opgepast, werkte vervolgens met verschillende watertjes en potjes het gelaat van zijn dienaar wat bij en het duurde niet lang of onder de rappe vingers van Raffles ontstond een heel ander mensch, die in de verste verte niet meer op Henderson, doch op den ministerlijken chauffeur als twee druppelen water geleek.

Toen het geval klaar was, bekeek Raffles zijn chauffeur op een afstand en zei om hem te plagen:

— Ik wist niet, dat je zoo leelijk was, James!

Henderson, die zijn meester kende, lachte maar wat om diens plagerij en zweeg verder in afwachting van hetgeen deze hem zou bevelen.

— Ik zal je direct zeggen wat je doen moet, James, zei Raffles, heb nog maar even geduld en steek in dien tijd een sigaret op.

Zijn geduld werd niet lang op de proef gesteld, want na enkele minuten hoorden zij de straatdeur dichtslaan en kwam Charles Brand binnen.

Hij had een pakje in zijn hand en legde dit met een glimlach op tafel neer.

— Ik geloof dat ik goed geslaagd ben, Edward, zeide hij.

— Uitstekend, zei Raffles, laat dan maar eens gauw zien.

Brand pakte het pakket uit en dit bleek een uniform te bevatten van de Koninklijke Garde.

Henderson begreep er hoe langer hoe minder van, maar zijn verbazing steeg ten top, toen hij zag hoe Brand zijn kleeren begon uit te trekken en zich in de meegebrachte uniform te hullen.

Nadat Raffles hem een klein blond kneveltje op de bovenlip had geplakt, was hij in niets te onderscheiden van een soldaat van de Koninklijke Garde, die op het oogenblik dienst had voor het St. James Paleis.

Toen die twee gereed waren, verzocht Raffles hen nog even te wachten, daar hij zich nu ook moest kleeden.

In dien tusschentijd kwam Gaston, de kamerdienaar van Raffles, zeggen, dat het diner beneden in de voorkamer gereed stond en de oude trouwe dienaar van Raffles keek de oogen uit zijn oude hoofd, toen hij daar twee vreemde mannen in de kamer vond, die hem echter met de stem van Brand en Henderson toespraken.

De twee verkleeden begaven zich naar beneden en staken in afwachting van de komst van Raffles een sigaret op.

Raffles liet niet lang op zich wachten. Toen hij beneden kwam was hij keurig in rok met witten das gekleed en zag hij er uit, alsof hij zoo aanstonds bij den koning op audiëntie moest.

Met flinken eetlust gingen de drie mannen aan tafel en Henderson gevoelde zich wel een weinig verlegen onder de eer, die hem te beurt viel, dat hij met Mylord aan één tafel mocht eten.

Toen de maaltijd afgelopen was en alle drie een sigaret opgestoken hadden, begon Raffles hen het plan de campagne te ontvouwen.

Zij bleven nog een uurtje bij elkaar zitten en toen gaf Raffles het sein tot opbreken, om uit te gaan op een tocht, die waarschijnlijk wel een der avontuurlijkste van zijn geheele bewogen leven kan worden genoemd.

Hij liet Henderson en Brand over hun vermomming heen een wijde, lange jas aantrekken, zoodat daarvan niets meer te zien was en trok zelf over zijn avondcostuum de bekende fraaie zwart lakensche, met roode zijde gevoerde cape aan en zette een glimmenden cilinderhoed op.

Aldus begaf het drietal zich op weg.

Raffles had zijn voorzorgen goed genomen. Hij wilde in het paleis komen langs den gewonen weg, daar hij niet anders vermoedde of Sir Arthur Woorman en Baxter zouden wel op hun hoede zijn, dat hij niet door het huis van het geheime genootschap der Ribbon-Men in Churchstreet kon binnenkomen.

Zooals wij gezien hebben, was zijn veronderstelling juist.

Het binnenkomen in het paleis langs den gewonen weg was natuurlijk iets onmogelijks en daarom had Raffles een origineel plan uitgedacht.

Wanneer men audientie bij den minister aanvroeg, kon men dat krijgen, maar men moest natuurlijk zijn naam en het doel van zijn komst vermelden. Het spreekt van zelf, dat de minister op zijn hoede was en zeker niemand bij zich zou toelaten, die zich niet voldoende legitimeeren kon.

Hij had nu met Brand het volgende afgesproken.

Raffles zou met een der schildwachten een praatje aanknoopen en in dien tijd moest Brand ongemerkt achter het schilderhuisje gaan staan en zijn lange, wijde jas daar uit doen en de berenmuts opzetten, die hij in een papier gewikkeld, bij zich had.

Als Raffles zag, dat dit geschied was, zou Henderson een vraag richten tot den schildwacht en zou Raffles gebruik maken van de gelegenheid, dat de schildwacht met zijn chauffeur sprak, om met Brand, die dan als soldaat van de Koninklijke Garde was gekleed, de binnenplaats over te wandelen.

De manschappen van de wacht zouden dan niet anders denken, dan dat de schildwacht een aangediend bezaker op audiëntie naar den minister bracht.

Was Raffles eenmaal binnen, dan zou hij wel weten wat hem verder te doen stond, terwijl Brand zich weer net zoo zou verwijderen, als hij gekomen was, de jas achter het schilderhuisje weer aantrekken en wegwandelen, alsof hij een gewoon voorbijganger was.

Het plan was stoutmoedig, maar niet onmogelijk en als het goed gedaan werd, zou het zeker slagen.

Het gebeurde dan ook precies zooals Raffles gedacht had.

Toen hij met Brand over de binnenplaats liep, kreeg geen der manschappen van de wacht het in zijn hoofd den deftigen bezoeker, die er in rok en cape en met den cilinder op het hoofd als een echte hoveling uitzag, lastig te vallen.

Toen Raffles eenmaal binnen was, had hij gewonnen spel.

Weliswaar liep Brand nog even kans, dat de schildwacht hem zou opmerken, toen hij zich achter zijn schilderhuisje verborg, om daar zijn groote jas aan te trekken en zijn hoed op te zetten, maar gelukkig kwam er juist een heel aardig dienstmeisje voorbij en de schildwacht had al aandacht voor dat lieve kind noodig, zoodat Brand ongezien en ongehinderd weg kon komen.

Het is onnoodig te zeggen, dat Henderson al lang verdwenen was, want deze had nog een

andere taak te vervullen, zooals wij straks zullen zien.

Intusschen stond Raffles in de vestibule van het paleis,

Hij wist, dat vlak boven zijn hoofd de kamer was, waarin de koffer stond met de versierselen der verschillende ridderorden des konings, want hij was er natuurlijk onkundig van dat de minister ze weg had gehaald.

Om in dat vertrek te komen moest hij eerst naar het vertrek van den minister, om dan door het geheime luik in de kamer daaronder te komen.

Hij besloot de stoute schoenen aan te trekken en naar het werkkabinet van den minister te gaan.

Onhoorbaar liep hij de trap op, maar eensklaps zag hij door de kier van de deur licht schijnen.

De minister was dus nog aan het werk.

Even overlegde Raffles wat hij doen zou. Hij legde zijn oor tegen het kozijn en luisterde aandachtig; maar zijn oor, hoe geoefend het ook was, kon geen enkel geluid opvangen.

Dan was de minister misschien in zijn kleedkamer, die naast het werkkabinet was gelegen.

Hij besloot het er op te wagen en eens heel voorzichtig een kijkje te nemen. Met een klein oliespuitje oliede hij het slot, liet de olie even inwerken en opende toen onhoorbaar de deur. Door de kier gluurde hij naar binnen en een zucht van verlichting ontsnapte aan zijn borst.

Het vertrek was inderdaad ledig, maar alle lichten brandden.

Daar Raffles veronderstelde, dat de minister in het vertrek daarachter zou zijn, liep hij onhoorbaar het vertrek verder in, om te zien of hij, door het valluik te laten werken, niet bij de ridderorden kon komen.

Hij ging naar den lessenaar van den minister en zag daar op het groene laken een cederhouten doos met fijne sigaretten staan. Dat bracht hem plotseling op een idee. Hij haalde een doosje fijne sigaretten uit zijn zak en legde die bovenop de andere in het in het cederhouten kistje.

Juist toen hij dat gedaan had, hoorde hij schreden in het andere vertrek. Ongetwijfeld naderde de minister om aan zijn lessenaar te gaan werken.

Raffles keek vlug rond wat hij doen zou. Even kwam het valluik in zijn gedachte, maar hij verwierp dit plan, als zijnde te gevaarlijk. De minister zou natuurlijk het draaien van de scharnieren van het luik hooren en dan was hij gevangen als een vogel in een knip.

Daar viel zijn oog op de zware fluweelen gordijnen en het volgende oogenblik was hij er achter verdwenen.

Raffles kon vanuit zijn schuilplaats natuurlijk

niets zien, maar hij hoorde duidelijk hoe de minister naar zijn lessenaar ging en daar een wijle bleef staan, toen hoorde hij een lucifer afstrijken en even daarna het deksel van het cederhouten kistje dichtklappen. De minister had dus waarschijnlijk, zoo dacht hij, een cigaret genomen.

Enige oogenblikken daarna hoorde hij niets, maar toen klonk een hartgrondigen geeuw als van iemand die slaap heeft en ten slotte hoorde hij den minister, die van de aanwezigheid van Raffles niets gemerkt had, weer naar zijn kleedkamer gaan.

Toch kwam Raffles nog niet voor den dag. Wel sloeg hij de gordijnen een weinig terug, zoodat hij de kamer kon overzien, maar hij bleef nog wel twintig minuten staan, waar hij stond, alvorens hij het waagde te voorschijn te komen.

Zoo stil als een muis en op de punten van zijn voeten loopend begaf hij zich eindelijk naar den anderen kant van de kamer, waar zich de toegang bevond, welke naar de kleedkamer van den minister leidde. Deze opening was met een gordijn afgesloten, zoodat hij naar binnen kon kijken.

Toen hij dit gedaan had, plooiden een flauw glimlachje zijn lippen en ging hij nog steeds uiterst voorzichtig, naar binnen.

Uit een diepen stoel klonk een regelmatige ademhaling, als van iemand die in een diepen slaap verzonken ligt.

— De werking van mijn morphine-cigaretten is nog steeds voortreffelijk, zei Raffles voor zich heen en wendde zich nu naar de slapende figuur.

Daar lag de minister, maar hoe lag hij daar?

Raffles kende de uitwerking van zijn sigaretten zeer goed en wist, dat het nog wel een half uur zou duren voor de slaper ontwaakte. En in dien tijd was hij al lang weer weg.

Onder een donkerblauwen mantel van de Kousenbandorde had de minister alle overige ridderorden des konings bevestigd en Raffles sloeg nu den mantel terug en begon die kostbare versierselen los te maken en op zijn eigen jas vast te hechten.

Eerst zag hij een zwart lint, waaraan een witte ster in goud gevat hing, een gouden kroon van binnen en daarboven een gouden helm, pantser en geweerloop. Het was het kruis van de Maltheser-orde. Dit sieraad bevestigde Raffles het eerst op zijn borst.

Daarop volgde de eenvoudige, maar niet minder kostbare Danebrog-orde, het witte kruis met vijf gouden kronen.

— Suum cuique — ieder het zijne — las hij op de Pruisische orde van den Zwarten Adelaar.

Die houd ik, zei Raffles, want de koning is nu toch kwade vrienden met Duitschland. En bovendien past die ook goed bij mij. Ieder het zijne, is ook mijn devies.

Toen volgde de Grieksche Orde van den Verlosser, een sneeuw wit kruis met blauw-omranden gouden ring, in het midden de beeltenis van den Verlosser, gedragen door een gouden kroon aan een blauw lint.

Daarna kwam de Orde van de Heilige Anna van Rusland, een rood kruis met gouden stralen, een andere Duitsche ridderorde, een lang zwart kruis, de machtige Turksche Medjidie-orde, de groote Engelsche Michels en St. George-orde, terwijl hij tot slot de belangrijkste en voornaamste Orden der wereld nam, de Oostenrijksche en Spaansche Orde van het Gouden Vlies. In een groote zware omlijsting in goud gevat met groenen achtergrond, hing onder een geschulpt rood blad, eveneens in goud gevat een massief gouden schaaap.

Een zee van goud, zilver en diamanten, want de meeste orden waren met edelstenen versierd, glinsterde dooreen.

Al dit fraais had Raffles nu op de borst en zoo in zijn fraai, zwart rokcostuum, had men hem voor den minister zelve kunnen houden.

Intusschen was dit Raffles nog niet genoeg. Hij ging voor den spiegel staan, nam een klein pakje uit zijn zak en keek den minister, die nog steeds sliep, aandachtig aan.

Toen begon hij zich te schmincken, nam een zwarten knevel en puntbaardje uit het pakje, deed die op kin en bovenlip en bekeek zich toen nog eens.

— Twee druppelen water! kon hij niet nalaten te mompelen.

Toen hij gereed was, besloot hij heen te gaan, maar om ongelukken te voorkomen, wilde hij eerst nog even de morphine-sigaretten, die zich nog in het cederhouten kistje bevonden, terughalen.

Hij liep snel naar het andere vertrek en wilde naar den lessenaar gaan, toen hij bij ongeluk tegen een kast liep, waaraan hij zich geducht stootte.

Een halfuide vloek kwam hem over de lippen.

Dit werd gehoord door Sir Arthur Woorman en Baxter, die nog steeds aan den anderen kant van den muur op den loer lagen en zich er al over verwonderd hadden, dat zij nog maar steeds niets hoorden.

Maar nu die half gesmoorde vloek weerklonk, konden zij zich niet langer inhouden en Sir Arthur liet het draaiende paneel werken.

Wat zij toen zagen sloeg beiden met verbazing.

Maar Baxter herstelde zich het eerst. Op het zien van al die ridderorden dacht hij natuurlijk aan diefstal en daar hij den minister niet goed van aanzien kende en in den man, die daar achter den lessenaar stond, Raffles vermoedde, sprong hij midden in het vertrek, trok zijn revolver en riep Raffles toe:

— Geef je over of ik schiet!

Maar op dat oogenblik drukte Raffles op het ivoren knopje, het valluik opende zich, het schot knalde af, maar ging verloren tegen het plafond, waar de kogel glad doorheen ging en Baxter zakte in de diepte.

— Hallo, inspecteur Baxter, waar gaat de reis heen? riep Raffles lachend, terwijl hij het ivoren knopje losliet.

Maar Baxter kon al geen antwoord meer geven.

Nu wendde hij zich tot Sir Arthur Woorman en zei, terwijl hij de revolver van den minister in zijn rechterhand nam.

— Wat voerdet gij hier uit, waarde Sir Arthur, hebt ge met Baxter samengespannen om Raffles te beletten de ridderorden te stelen? Nu, dat is goed, maar ik vertrouw u niet erg. Zooals ge ziet ben ik de minister en zal ik hem dat zelf wel beletten. Ga daar eens midden in de kamer staan.

Sir Arthur Woorman, die nog steeds de revolver op zich gevestigd zag, gehoorzaamde, waarna Raffles nogmaals op het ivoren knopje drukte en Sir Arthur door het valluik naar beneden zond.

— Zie zoo, daar kunt ge elkaar een weinig gezelschap houden! riep Raffles, die nu kalm door de kamer wandelde, de kleedkamer doorging en zoo naar beneden.

Toen hij in de vestibule kwam, zag hij reeds zijn auto voor de poort staan met Henderson, die als twee druppelen water op den chauffeur van den minister geleek.

Kalm ging Raffles naar buiten. Onder zijn geopende cape schitterden en glansden de ridderorden.

Nauwelijks had de commandant van de wacht dat gezien of hij riep de wacht in het geweer en Raffles, die beminnelijk glimlachte en zijn hoed afnam, schreed, onder het geroffel der trommels de binnenplaats af, langs de het geweer presenterende schildwachten naar zijn automobiel, die, nadat hij ingestapt was, onmiddellijk met groote snelheid wegreed.

Hij had Henderson vooruit order gegeven naar de Windsor-club te rijden en binnen enkele

minuten hield hij nu voor het groote gebouw stil.

Het was het uur, waarop de meeste leden aanwezig waren. Raffles schreed binnen en de leden, die al die ridderorden zagen, keken hun oogen uit het hoofd, maar de persoon, die ze droeg was niet Raffles.

Weldra opende de nieuwe bezoeker den mond en zei:

— Mijne heeren, ik heb gehoord, dat in deze club een weddenschap tusschen twee leden is afgesloten, dat de ridderorden des konings zouden worden gestolen; mag ik u beleefd verzoeken te constateeren, dat ik, Lord Richard Carston, de minister van Eeredienst dit heb belet, door de versierselen hierheen te brengen en u te verzoeken ze zoolang in bewaring te nemen, tot de koning ze weer laat opeischen. Ik dank u hiervoor bij voorbaat en heb wel de eer u te groeten.

Hierna deed hij alle ridderorden af en legde ze in een ijzeren kistje, dat door een kellner werd gebracht. Daarop vertrok hij, na de leden te hebben gegroet.

Onmiddellijk reed Raffles naar huis, deed daar zijn vermommen af en schreef een telegram, dat hij Henderson onmiddellijk liet wegbrengen.

Na een half uur te hebben gewacht, ging hij weer naar de Windsor-club, waar hij als Lord William Aberdeen werd welkom geheeten. Men vertelde hem onmiddellijk, wie er geweest was en liet hem de ridderorden zien.

— Ik moet erkennen, dat ik verloren heb, zei Raffles bedaard.

— Ja en Sir Arthur Woorman heeft gewonnen! riepen de andere leden.

— Dat ben ik niet met u eens, zei Raffles, lees maar eens wat wij overeengekomen zijn. Er staat duidelijk in het contract, dat de ridderorden hier binnen drie dagen aanwezig moeten zijn en er is met geen letter melding van gemaakt, dat een bepaald persoon dat moet doen. Ik heb verloren, want ik heb ze niet gebracht, maar Sir Arthur Woorman heeft óók verloren, omdat de ridderorden hier aanwezig zijn. Daar is geen speld tusschen te krijgen, naar mij dunkt.

De leden moesten Lord Aberdeen gelijk geven en deze ging er met goedvinden der leden toe over onmiddellijk twee donatie-brieven te schrijven aan twee bekende hospitalen te Londen, die elk twintig duizend pond sterling ontvingen.

Toen dat geschied was, ging Lord Aberdeen met zijn secretaris Charles Brand kalm naar huis.

Hier aangekomen schreef hij twee briefjes. Een aan de Windsor club en een aan het bureau van Scotland Yard.

Het eerste luidde :

Mijne heeren. Hiermede heb ik de eer u te berichten, dat het niet de minister, maar John Raffles, alias Lord Edward Lister was, die u de ridderorden des konings heeft gebracht. Geef ze maar weer terug aan den minister, die nu wel uitgeslapen zal zijn. Raffles geeft niets om al die fraaiïgheid en is zeer content, dat zijn daad aanleiding heeft gegeven om twee noodlijdende hospitalen met een belangrijke som gelds te vereeren. Hij groet u allen beleefd en teekent

John Raffles.

Het tweede briefje luidde :

Aan politie-inspecteur Marholm, Scotland Yard. Waarde inspecteur, ga direct met een paar mannetjes naar het St. James Paleis des konings. Daar zult ge minister Lord Richard Carston vinden, die wel uit een diepen slaap zal zijn ontwaakt. Hij zal u kunnen zeggen waar zich uw collega, inspecteur Baxter bevindt, dien ik met Sir Arthur Woorman voor een poosje naar de onderwereld heb gestuurd, opdat zij elkaar hunne pekelzonden kunnen vertellen. Ik groet u beleefd en teeken met ware hoogachting,

John Raffles alias Lord Edward Lister.

De volgende aflevering (No. 517) bevat:

DE SCHAT IN DE DOODKIST.

In den
Roman-, Boek- en Kunsthandel
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken :

RAFFLES,
ook wel genaamd **LORD LISTER,**
de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
15 CENT PER NUMMER.
Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,
sensationeele detective-verhalen,
in fraai gekleurden omslag.
15 CENT PER NUMMER.
Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER? **BUFFALO-BILL.**
Sensationeele verhalen
uit de Rechtspleging,
in fraai gekleurden omslag.
15 CENT PER NUMMER.
Elk nummer een afgerond verhaal.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.
15 CENT PER NUMMER.
Elk nummer een afgerond verhaal.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.